

Gr
C. A. K. K. M.
12

ஆசிரியர் துதி.

விராய சீர்த்திசால் பரசிவ முதல்வனே விழைவாற்
றராத லத்துயர் வுறுத்திய கெயவதக தமிழை
நிராம யத்துணர் வுறவுளங் கொளி இத்தலை நிறுக்கும்
இராம லிங்கவெம் மடிகளி னடிகளைத் தெடுப்பாம்.

KUMARAVEL MUMMANI KOVAI.

INTRODUCTION.

THE expression Mumman! Kovai—மும்மணிக்கோவை—is composed of three words *viz.*, மூன்று + மணி + கோவை = three + gem + garland. In other words, it is a garland of three gems. The gems referred to here are the three different kinds of metre employed in this poem *viz.*, Acheriyapa (ஆசிரியப்பா), Venba (வெண்பா), and Kalithurai (கலித்துறை). The term garland has been appropriately used inasmuch as the different kinds of verses are so connected with one another, as to form one continuous string. This form of versification, bears the particular name of Anthathy (அந்தாதி) in Tamil prosody, which means end is the beginning.

2. Though the work is coupled with the name of Kumaravel (குமரவேள்)—the Presiding Deity over all the seven al towers and the five theatres (அம்பலம்) of the most ancient and celebrated of the Dravidian Shrines in Southern India, Chidambaram—it is more a philosophic discourse on the connection between God and Soul. The chief hero is the Dravidian God Muruga or Kumaravel—the young lover—and the heroine is the mind, metamorphosed into a lovely damsel, seeking the hand of Divine Muruga. Besides these there is one more character, who is the maid of honor attending on the heroine.

திருச்சிற்றம்பலம்

சிதம்பரம்

குமரவேள் மும்மணிக் கோவை

சிதம்பரம்

ஸ்ரீசபாநாயகர் திருவனந்தல் காலேசந்திக்கட்டளை

வெ. தில்லைநாயக முதலியார்

செய்தது.

இது

சீர்காழி L. M. C. ஹைஸ்கூல் பண்டிதர்

இராஜாப் பிள்ளை இயற்றிய

அருவகுறிப்புடன்,

திருநாரையுர்

தேவஸ்தான தருமகர்த்தா

முத்துக்குமாரப் பிள்ளையால்

1911

காரியபள்ளி அச்சகத்தில்

செய்யப்பட்டது.

3. The poem before us is not of that class we come across in these prosaic days. The style employed by the poet is consonant with the metre adopted by him. The lofty spirit that pervades it, and the vigorous and felicitous diction in which it is clothed are all his own. It is said by an eminent authority* that the "most striking characteristics of the poetry of Milton is the extreme remoteness of the association by means of which it acts on the reader. Its effect is produced not so much by what it expresses as by what it suggests." This may well be said of the present work. In adopting himself to this ideal standard, the poet has not followed the beaten track, traced by the present day writers. For they write verses and not poetry. They do not "employ words in such a manner, as to produce on the imagination, the art of doing by words, what the painter does by colors." The dignified position attained by our talented author is seldom reached by the crowd. Again it is the practice of present day writers to use such trite and common place ideas, and clothe them, in equally undignified language, as to afford no room for sublime thoughts, and to allow no opportunity to the reader to make out a poem for himself from any one of them. It is also their inexcusable sin, to indulge themselves in the free use of foreign words and strange idioms, without at least passing them through the established crucibles, as if the Tamil language were so impotent as to be unable to find adequate words and expressions of its own or so bankrupt in ideas, as to express modern thought and cope with the advanced state of civilization. One's regret becomes intensified when it is remembered that such a tendency is encouraged by educationists who are Indians in every sense of the term. All this is

* Lord Macaulay.

due to the want of acquaintance with the best Tamil literature and its noble traditions. But our poet has kept his ideals steadily before him, and thus revolutionised the existing state of things. In doing so he has taken us back to the period of the third sangam—the augustine period of the Tamil literature—about the earlier centuries of the Christian era. Any one who peruses the verses in this work, would mistake them for those of that period perhaps for some leaves out of the *Silappathikaram* or the *Manimekalai*. Here I should warn the reader against supposing, that the *Mummanikovai* dedicated to the central figure at Chidambaram is the same as the present work.

4. The poem opens with an invocation to the Deity as in the case of all Indian works. Here the poet seeks the intervention of the Pillayar or Karpakavinayakar at the entrance to the temple at Chidambaram to vouchsafe success. Next the work is divided into thirty arguments. The first argument is an apostrophe to the mind calling upon it, to get on as best as it could, making itself sure that its knowledge, desire, and actions are those of its Lord. In the next two stanzas the Grace of God is sought both directly by the heroine and through the medium of her maid. In the fourth argument the heroine suggests the surrender of the mind, speech and body, as hostages for the favour she seeks, and perhaps for the due performance on her part of her duty. In the fifth argument she “fondly asks” why He who was able to bestow the celestial world on the Gods (*Devas*) should be contented with a humble place as the forest of Tillai (*Eacoecaria agallacha*). In the following argument, the heroine insists upon the necessity of Grace. While seeking His protection, in the seventh argument, the idea of one Supreme God has been vividly brought before the mind of the reader.

Next the inconsolable state of mind is depicted, and it is found fault for not adoring Him. While discussing what is Grace in the next one hundred lines, the problems of this life have been discussed with consummate skill. The state of the mind fermented as it was, had necessarily to be cooled down and with that object, the maid announced that the winter had set in. In the thirteenth argument, while the heroine reiterates that it is impossible for her to do without Grace, she discusses the important tenets of the Saiva Siddhantha, prominently amongst them, the intimate relation between God and soul after it clears itself of all its impurities which are the foundation of the endless births and deaths in this world. In the next argument there is an address to the mortals in this world, pointing out the condition in which they are and what troubles are brought about by their actions—good and bad. The trite ground of the transitory nature of the pleasures of this world is next treaded on, followed by a message through the mind to the hero, to represent to Him that He was the origin of all things and that she adored Him in order to obtain beatitude. In the twentieth argument the heroine desires that she should wed him, and in that state of mind addressd her plaint to the antelope and the bee, while her maid addressed the sea. The purport of the next argument is that Grace would be granted wherever there is love. The twenty fourth argument is supposed to have been addressed to the swan, but in fact it was meant to explain an important stage of yoga when God and Soul are identified with one another. In the following two arguments the maid and the heroine address the Lord and in the twenty-seventh they arrive at the conclusion that it is not an easy matter to obtain Grace. In the next the heroine repeats her desires to the Lord, followed by the consolation offered by the maid. Finally the maid

tells the heroine in unequivocal terms, that is the duty of man to seek the Grace of God and it is left to His pleasure to grant it or withhold it. The concluding portion of the poem dedicates the work to Kumaravel (கும்மரவேள்) as He and He alone is fit to own it.

5. In concluding this introductory notice, I should not omit to say a word or two of the author of this beautiful little poem—Mr. V. Thillainayaga Mudaliar. He comes of a prominent family in the District, which early took to the art of agriculture, and commerce on a grand scale, in silk and yarn. His family is better known in connection with the great shrine at Chidambaram. In pursuance of the time honoured practice, adoration is paid to the Deity six times a day commencing at 4. in the morning and closing at about 10. in the evening. The very first one which is supposed to be a very important rite is performed at the cost of the family of the poet, which was founded by one Vellapiranthar Mudaliar (வெல்லப் பிறந்த முதலியார்) at some time beyond the memory of man. Owing to the disturbances caused by Hyder and his redoubtable son, the family records have been lost in the confusion created by them, but there is no doubt that Mr. Cundasaamy Mudaliar the father of the poet was a lineal descendant of that great man who founded both the family and the religious trust. The whole family is a gifted one as all its members are Tamil scholars. Our author has rummaged the whole range of Tamil Literature both ancient and modern and he has very few equals. He very appropriately holds the office of Vice-President of the Tamil Sangam at Chidambaram and is an Honorary literary Associate with the Tamil Lexicon Committee. Again as a matter of pleasure and duty to his country, he daily devotes an hour or two to the Pandit class attached

o the Saiva Prakasa Vidya Salay established at the place by the great religious Revivalist and Savant Arumuga Navalar.

6. In commending this valuable contribution to the literature of the land of his birth, to the Public, it is my fervent prayer that the author young as he is should continue to devote his spare moments for improvement of his mother tongue, and add more to its literature both in verse and prose in the style adopted in this poem, and that the public should encourage him by prescribing the present volume as a subject of study in the higher classes of High schools and colleges, and that the university should be pleased to perform the same office by making it *a text for the M. A, and other examinations*, as it deserves to be treated as such.

SIVASILEM
15th December 1913.

T. PONNAMBALAM PILLAY
M. R. A. S.

Retired Excise Commissioner of Travancore.

ஓம்.

சிதம்பரம்

ப்ரஹ்மஸ்ரீ

ஆ. நடராஜமூர்த்தி தீக்ஷிதரவர்கள்

இயற்றியது.

श्रीमत्स्कन्द कथारसामृतसरी संसिक्त पद्यांशुज
क्रीडासक्त मनोद्विजावलि सुहृत्प्री द्वाविहांक्यबु भाक्
कुर्वन् चारु सुपद्य हृद्य विलसत् रत्नत्रय म्रधन
विद्वच्छलाघित तिलैर्भायक घनो ज्ञानांबरे शोभते ॥

சிதம்பரம்

செந்தமிழ்ச்சங்க வித்துவான்

ப்ரஹ்மஸ்ரீ மா. கோபாலசுவாமி தீக்ஷிதரவர்கள்

இயற்றியது.

எவ்வுலகுந் தொழுதகுசிற் றம்பலம்வாழ்
முருகவேட் கியலோ ரார்தின்
றிவ்வியநான் மொழிபயின்மும் மணிக்கோவை,
யிருமையுறச் சேர்த்தி னாளு
லெவ்வமறுந் தனபாலன் குணசீல
னனுகூல னெவர்க்கு மென்றஞ்
செவ்விதிற்தேர் பலநூல னெழிற்றில்லை.
நாயகப்பேர் திகழ்வல் லோனே.

‘சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதராகிய

மஹாமஹோபாத்தியாயர்

ப்ரஹ்மபூநீ வே, சாமிநாதைய ரவர்கள்

இயற்றியது.

மாவையுறுஞ் சீர்த்தில்லை வாழ்க்குன்மேன் மும்மணிக்
கோவையொன்று செந்தமிழிற் கூறினனாற்—பாவையிக
ஆயகத்தோர் நாப்பணுரை யாடுதிற லோன்றில்லை
நாயகப்பேர்ச் செம்மல் நயந்து.

திருக்கோவலூர் ஆதிமை

திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார்மடாலயம்

பூநீலபூநீ

சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகளவர்கள்

இயற்றியது.

பமர மடுப்பப் பகுதடபப மாலைக்
குமாவேள் மும்மணிக் கோவை—தமரமிகு
தில்லை வதிதில்லை நாயகமால் செப்பினான்
மல்லலுற வாழியவீம் மண்.

முகவுரை.

பூமியின்கண்ணுள்ள அறிஞர்பலரும் தாம்தாம் குறைவில்லாத இன்பநுகர்ச்சியை எய்தவேண்டுமென்று போதிய சாதனங்களைக் கைக் கொண்டு அவ்வின்பந் தருஉம் பெரியராயினார்க்கு அருள்பெருகுமாறு அன்புசெய் தொழுகுகின்றார். பெரும்பான்மையும் உலகியற்கையில் வாழும் மக்களெல்லாம் சிற்றின்பப்பொருளாகிய மண்ணும் பெண்ணும் பொன்னும் பிறவுமே வேண்டி முயன்று அவற்றை உடையவர்பால் அன்பு செய்துபெற்று அவைகாரணமாக உண்டாம் இன்பிற்றினைத்து மகிழுகின்றனர். இவை காலத்தானும் இடத்தானும் வரைந்துகொண்டனவாய்ச் சிறுகிய நேரத்துள் அழிதன்மாலையவாய்ப் பின்னர்த் துன்பந்தருவனவா யிருத்தல்பற்றிச் சிற்றின்பமென்று கூறப்படுகின்றன.

இனி, யாண்டும் நிலைபேறுள்ளதாய் எனைத்தானும் தடைபடாத அறிவாய் வரையறையில்லாத பேரின்பமாய் உலகியற் பொருளெல்லாத் தன்னுளொருங்கி மடங்கத் தான் அவையிற்றி னுாடுருவி நிற்பதோடு மற்றவற்றின் மேம்பட்ட வியாபகமாய் நிற்கும் முழுமுதற்கடவுளை நினைந்து நினைந்து அன்புமீதூர வாழ்த்துதலே நாம் வரையறையில்லாத பேரின்பநுகர்தற்குச் சாதனமாமென்க.

எனவே பேரின்ப வேட்கையுடையோர் யாரும் பேரின்பமயமாய் பரம்மொருளை நினைந்து வாழ்த்திவணங்குதல் இன்றியமையாமை தெளியப்படும்.

எல்லாவின்பமுந் தன்னுளடக்கிக்கொண்டு விரிந்த பேரின்பமே வேண்டத்தக்கதென்றுணர்ந்த எமது ஆசிரியாவர்கள் தாம் நேர்ந்து கொண்டவாறே பாவியும் பாவினத்தினுஞ் சிறந்த ஆசிரியப்பாவெண்பா, கலித்துறை என்னும் முத்திறப்பாட்டால் முதற்பாட்டின் முடிவு அடுத்தபாட்டின் முதலாகத் தொடுக்கும் அந்தாதித் தொடையோடு பொருளமைதிபெற்று அழகுவாய்ப்ப முப்பதுசெய்யுளின் மண்டலித்துமுடியும் மும்மணிக்கோவை பெண்ணும் இந்நூலைச் சாலிவாகன

சுகம் ௧௮௬0 ற் செல்லாநின்ற கீலகவாண்டு மகராவீ குருவாரம் பூசநா னன்றுதொடங்கிச் சின்னாளின் முற்றுவித்துப் பரம்பொருளாகிய குமர வேளின் விசாமலர்புரையுந் திருவடிக்கு வாழ்த்தி வணங்கிச் சூட்டினர்.

ஆகவே இந்நூல் தேவபாடாண்டிணையிற் கந்தழி வாழ்த்தாவ தும் “வழக்கொடு சிவணிய வகைமையான” என்ற தொல்காப்பிய ராணையி னடங்கும் பிரபந்தங்களுளொன்றாய் இழுமென் மொழியாற் புதுவதொன்றைப் புனைந்துகூறிய சொற்றொடர்நிலைச் செய்யுளாத வின் விருந்து என்னும் வனப்புவாய்ந்திருத்தலும் அறிக.

மற்றிதனை ஆராயுங்கால் இதனுட் கூறியன பலர்க்கும் பயன்றாக் கூடியவாதலை நன்குதெரிந்த எமதாப்த சகோதரரும், திருநாரையூர் தேவஸ்தான தருமகர்த்தரும், இந்நூலாசிரியரின் மாணக்கருமாகிய ஸ்ரீமான் முத்துக்குமாரப் பிள்ளையவர்கள் அச்சிடவேண்டுமென்று கரு திக் குறிப்புரை எழுதித் தருமாறு பெரிதும் வற்புறுத்தினராதலானும், எமது சங்கத்தவரும் அங்ஙனமே செய்கவென ஊக்கியதானும் மிகச் சுருக்கமாக அருங்குறிப்பு எழுதி இந்நூலுடன் சேர்க்கப்பட்டது.

இதனை அச்சிட் டபெகரித்த முத்துக்குமாரப் பிள்ளையவர்கள் அன் புப் பரோபகாரகுணமும் மிகவியக்கத் தக்கன.

இந்நூல் செந்தமிழ்ச் சங்கத்தில் திவான்பஹதூர் ஸ்ரீமான் S. Rm. M. இராமசாமிச்சி செட்டியாரவர்கள் தலைமை வகிப்ப ஸ்ரீ தில்லைவாழந்தணர் முதலிய பெரிடோர் முன்னிலையில் படித்து வெளியிடப்பட்டது.

“குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்.”

சிதம்பரம்
ஆனந்தவாஸு மகராவீ. }

இங்ஙனம்
செந்தமிழ்ச்சங்கம்
காரியதரிசி,

C. S. இராஜாப் பிள்ளை.

(Pandit., L. M. C.; High School., Skiyali.)

ஓம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிதம்பரம்

குமரவேள்

மு ம் ம ணி க் கே க ா வை வ.

விநாயகர்துதி.

சூலவியசீ ரெல்லாங் குறிக்கொண் டெவப்பா
னிலவியபொன் மன்றுடைய நித்தன்—பொலியவருள்
கற்பகத்தை நுண்ணுணர்விற் காணன்பு நீர்மடுத்துப்
பொற்புறுப்பா நெஞ்சப் புலம்.

நூல்.

நெஞ்சொடுகிளத்தல்.

பூமண மிகுந்த தேமணங் கான்று
நறைத்துளி பிலிற்றிய நலனார் கமலக்
காமரு தவிசிற் காண்டக விருந்து
முற்பயன் பிழையா தப்பயன் கொண்மா
ரு ராருயிர்த் தொகுதிக் கீரிரு பிறப்பி
னெழுதிறம் வகுத்தவற் றிடமுறை நிறீஇஃ
மன்னிருஞ் சிறப்பின் மறைமுதற் கிழவன்
நேங்குநீர் பெருக மடையுடைந் தாங்கு
வார்தரு கரடத் தீரிரு கோட்டுக்

- க0 கறையடிக்க களிமிரு களிற்றுக் கோமகன்
முதற்படு தெய்வ முதன்மை யோருந்
தவலற் கரிய கவலொன் றுற்றுழி
யிணைதீர் சிறப்பி னிடன்வரைத் துள்கிக்
கடனிலம் போந்து கடவுட் பராஅ
- கரு யஃதொரீ நன்கி னாக்கம் பெறுத
லறிவ ருரைபற்றி யறிந்தா மன்றே
யின்பே நனிபெரி தீவது மேனில
மின்னா நனிபெரி தீவது கீணா
கிரண்டு நனிபெரி தீவது மிவணை
- உ0 யாகன் மாற்றி னெண்ணுவரம் பறியாத்
தொல்பே ரிருவினை யொருங்குறத் துய்த்துத்
தீர்வான் வேண்டிற் பார்வரு பிறவி
மேவலி னின்ற னேவிறுணைப் பேறு
நன்று பெரிதுடைத் தாமே மன்ற
- உரு வளிவழி யியங்கு முளிபுற் போல
நின்வழி யியங்க வென்னையு மீர்த்து
நிலமுதற் பூத மயக்க வுலகிற்
காணுந நிலையென் றேணுறக் குறியா
வெனதென தாக விசைத்தவை யற்றை
- கூ0 யுண்டும் புனைந்து முவகை பெருக்கி
மற்றவற் றழிவின் மயக்குற் றிரங்குதி
படரிவை யோடுநிற் கெவனோ தொடர்பிங்
கதாஅன், றிருப்பிற் கடிய மருப்பிற் கொடிய
கார்நிற மேதி யேர்பு வெருவந்
- கூரு துளங்குலை குலைய வுறுக்கி னுமனார்
வருநா னுறுதுணை சிறிது மின்றே
யலகில வான மலர்தலைப் புவன
மியாவுந் தன்னு ளடங்க மேவிப்
பெரியதிற் பெரிதாய் மிளிரும் பெரியோன்

- சு௦ சிறுமை யெனுஞ்சொன் மறையினி னிற்கச்
சிறியதிற் சிறிதே யாகிய சிறியோ
னருள்கருப் பொறைசுமந் தகம்புறம் வழீஇ
வார்தரு பன்னிரு விழியன் பேர்தரு
குறிபோ யிருந்த திருவளர் குமரன்
- சுரு குருபர சிவனெனக் கொண்டு தகவி
னினைஇய வறிஞர் வினைதெறாஉ மண்ண
றறுகண் மறங்கெழு கொடுவரி யொன்றும்
வெஞ்சினப் பேழ்வாய் நஞ்சர வொன்றும்
வீயா நண்பின் மாயிரும் பெருமைப்
- ரு௦ பல்புகழ் பழிச்சித் தாபதப் படிவிற்
சிறந்துடன் வாழுந் தில்லை வனமே
யிடனென விருந்த வென்னுயிர்க் கிறைவ
னிணையடிக் கமல முனதகம் பூப்ப
வெதுவெது வறிவுகோட் படினு மெதுவெது
- ருரு வேண வாவுட் படினு மெதுவெது
முயறில வந்த செயலுட் படினும்
புலனிலை யாதுங் கலங்காது நிறுத்துபு
வீழ்தரு தயில தாரை போலப்
புனைதருஉ மன்பிற் றினையும் வழாஅ
- சு௦ தவன்ற னறிவே யவன்ற னிச்சை
யவன்றன் செயலென வமைவு கூர்ந்து
தொடரிடர்க் குழுவைத் தூர்பி மகிழ்மிக்
குயர்தரு வாழ்வி னுய்தியென் றீண்டை
யறைமொழி வினாஅ யறிவுற் றோர்ந்தே
- சுரு யீறிலா தமர்ந்த தீர்வரும் பேறு
கைவரப் பெறலாற் களிமதி மெய்ந்நிலை
நுனித்துண ராதே நுண்மரக் கிளைதா
யுழிதரு குரங்கி னோடி
நிலையுத விலாது நின்றவென் னெஞ்சே.

அருடரவேண்டல்.

ஏக்கற்று நின்றே யிடர்ப்பாடுகின்றேன்
 ழக்கற்று நின்ற தனிமுதலே—நோக்குதுதற்
 கண்ணு னடித்தபதிக் காழுறுவோய் பன்னிரண்டு
 கண்ணு வருளுகடைக் கண். (உ.)

தோழியோடுகூறல்.

கண்பெற்றபேறென்றுலகார்பொருளிற் களுலன்றி
 யெண்பெற்றஞானவருவான தற்கண்டிடினுருகேற்
 குண்பெற்றதீவினை தீர்வுற்றவாழ்வுமுதவுங்கொலோ
 மண்பெற்றதில்லையினோராறுமாமுகவண்மணியே. (ங)

கையுறையேலெனக்கூட்டுரைகளத்தல்.

மணியென் காரண விடுகுறி யெண்ணே
 யொருசில வற்றின் வரையாது நிற்கு
 மற்றவற் றென்றென மண்ணுதல் பெருஅது
 விழுமிதிற் சிறந்தன் றொழுக்கொளி நித்தில
 (ரு) மெய்வளம் பழுத்த கைவள மீகையென்
 னுரைத்திறம் புதுக்கி யாங்கே நுரைத்தெழு
 சிறுநுண் டுள்ளி வான்முறை செநீஇய
 நீணீர்த் தரங்கப் பூணமர் கரத்தா
 லம்மணி கையரித் தலகில வாகி
 கடு முறைமுறை மிளிர வறைகட லீமே
 தற்புரந் தளித்த தலைவற் கெதிராசை
 யிற்புரந் தளித்த வந்திரன் பொருட்டே
 யிருந்துநனி யிரங்கலந் திருந்திய லுடலு
 மோராற் றியைபெனு முதுதன்'பொருட்டே
 கடு யுட்புற மாசொரீஇ யொட்ப மிருத்துப்
 புறப்புற மாசொரீஇப் புரிவன நல்கித்
 தன்னைச் சிவணத் தன்னை யுறுநர்க்

- கரும்பெற லியாவந் தருஉத் திறம்பட
வொழுகிய யாறுசெய் வளம்பல கெழுவுவித்
உ௦ தகவயி னளாய வதுதன் பொருட்டே
தகவில வான முற்றுந் தவிரத்
தக்கார்க் கீகை தலைப்பட்ட டிடினே
கழிசிறந்த விழுப்பொருள்க
ளினிமையினு லெய்திடுமென்
உரு றுரைத்தவுரைத் திறனாலே
கழைவிழையாப் பணைத்தோளா
ரிழைநுழையா விணைமுலையார்
நாணிரம்பும் வாண்மதியத்
துள்வயினே தான்மலாந்த
௩௦ மாமுகத்து நீல்விழிபா
ரயல்வெறுத்துக் குயினோக்கு
மஞ்ஞையெனச் செய்ஞ்ஞின் ற
களைகட்டு விளைவொன்றே
விழைவார்ந்த வழத்தியர்கூழ்
௪௦ பைம்புலத்துச் செஞ்சாலி
நென்மணித் திரளைத் தன்மலி நாவா
யிடனறக் கொண்டென் டியங்குறு காலாற்
றிசைதிசை செலீஇ நசையிசை நிறீஇ
யின்பாற் செழிக்கு மிதுதன் பொருட்டே
௫௦ என்றங்கு, தூனுழை புலத்து நுண்பொரு ளியலாற்
பெரியர் யாரும் விரிபுகழ் தெரிக்கு
நெய்தல்புறந் தழீஇய செய்வயன் மருதத்
தரைவளந் தருசீதம் பரமெனும் பதிக்கட்
காண்டல் செல்லா வருவினுங் காணூஉக்
௬௦ கணித்தல் செல்லா வருவினுங் கலவித்
திலமுறு நெய்யிற் சிவணிய லுணர்ந்திட
வுறைவிடங் கொண்ட வறுமுகப் பெரும

- வுன்னினர் நோதக வன்னணங் கடிந்து
 விரும்பின தனூஉம் பெரும்பெய ரியவு
 ௫௦ னேவமர் நோக்கிற் றேவகுஞ் சரிய
 மொள்ளிழை கவினிய வள்ளிக் கொடியும்
 வாழி யெனப்படர் பாழிப் புயமலை
 பத்துட னோரிரண் டிடைய வித்தக
 புவனி யளந்த கவடுபல போக்கி
 ௫௫ மேனிலத் துயரி வான்முகடு போழ்ந்து
 பைங்கடல் கிடந்த பராரை மாமுத
 லிம்மெனக் கவர்படுத் திருவேறு கூற்றுச்
 சேவலு மயிலுமாக் கணித்த தேவிய
 லுடம்பிடி யிருந்த வொண்டனீர்க் கரத்த
 ௬௦ நூலா னியங்கும் பாவை போல
 மல்கி யன்றிச் செல்கலா வினையி
 னல்லாந் துயங்கு மவதி கடப்பா
 னடைகுநர்ப் புரந்த தடமல ரடியோய்
 “பொன்னார் திருவடிக் கொன்றுண்டு விண்ணப்ப”
 ௬௫ மதுவே, மாயிரும் பெருமைப் பாயிர மாக
 வாயிர மாயிர மறும்பேர் கினந்து
 சிரமீ மிசையே யிருகை மொட்டித்
 தாறெழுத் துற்ற பேரூர் நன்மனு
 நலம்பெற நீனைநு நிலம்பட வீழ்ந்து
 ௭௦ மையல்தீ ரின்பே மன்னிய வேட்கு
 மனமொழி மெய்மென வகுத்த
 கையுறை யேற்றுக் காத்திடு கெனலே. (ச)

உயர்நிலைகூறிஉற்றதுரைத்தல்.

காமாபூ பாலர் கருதிக் குறையிரப்பத்
 தாமா முரிமை தலையளித்த—கோமானீ
 தில்வவன மேவித் திகழ்ந்தா யிதனுண்மை
 நல்வளனென் னோமோ நவில். (ரு)

குறையந்தல்.

நவிதந்தநோக்கி ற்குவிதந்தகொங்கைநலத்தினரும்
புவிதந்தவேனைப்பொருள்களும்போற்றிப்புலந்தருநூற்
கவிதத்தின்சீர்கணிக்ககில்லேற்கருள்காட்டுகண்டாய்
சவிதந்தபொற்றிருச்சிற்றம்பலம்வளர்சண்முகனே. (ஈ)

ஓம்படைவேண்டல்.

முகம்பல வாக வகம்புற மொருங்கி
யுலப்பில் கால மொண்பொரு டேக்கி
யெவரெத் திறத்தா ரவர்க்கத் திறத்தான்
மெய்யுணர் வாய்ப்பச் செய்யருட் குரவனி
நு னிருவே றியற்கை யிப்பா ரிடக்க
ணையதுதற் கரிய மெய்ந்நலம் பெறுஉ
நற்பய னேன்றுந் தற்பய னேனா
தொருசார் விலங்கி னரிதி னுய்க்கு
மீக்கூர் வைகலை வறிதே போசுருற்
க0 றுண்டு பசிதீர்ந் துழிதரு வேழு
முறைமுறை யாக வறிவுகொளல் வேண்டிச்
சொன்முகப் பிரணவ நின்மொழி யெனாஅப்
பிரிநிலை யில்லாப பிரமமே யெனாஅ
வூக்கிய வறிவி னுலையா முயற்சியின்
கரு மடவோர் செய்தி முடிவுபே றின்றிச்
செலச்செல மெலிந்தற் றெழுதிருத லென்ன
வன்னிநாற் றிசையுஞ் சுடர்விரிந் தென்னத்
தோற்றர வாகி மாற்றின்றி நிலைத்துள்
ளொடுங்கியல் பெற்ற வொலிவகைக் கெல்லா
உ0 மாசமர் நாதப் பிரமமே யெனாஅப்
பதநிலை கலைக்கெலா முதனிலை யெனாஅத்
தன்னந் தனிமை யின்றி மன்னும்
வரையா மிகுபுகழ் மறையை யருளினை
அதுவே, விழிதுறை மேவத் தொழின்முறை புரிய

- ௨௫ வதுதற் பயனை யார்த்து வைக்கு
மாதலிற் றவிர்வ தறுதிபட் டொழியச்
செய்வதும் பயனுஞ் செப்பு நெறியிற்
கரும் காண்டமெனக் கவினுமோர் படல
மெச்சமின் றோடிப் பரந்த விச்சை
- ௩௦ புணர்வு வயப்பட் டொடுங்கு மாற்றான்
மன்னிய வதனைத் தன்னுட் படுத்துக்
காணும் பொருட்டன்மை கணிக்ககி லாது
வருபொது வறிவு மையமுந் திரிபுந்
தணப்பில் பெயரே தன்மையே குணனே
- ௩௫ கிரியையே பொருளே யென்ற முறையின்
வேறுவே ராகப் பேறுதரு முணர்வுங்
கண்கூ டாகுருப் பொருளு மெண்ணி
லொளிவரு மருவப் பொருளுந் தெளிவுந்
றிவற்றியன் முழுவதுங் கவர்ந்து மேற்பரந்
- ௪௦ தப்பா னின்ற வளப்பரு நீர்மையு
மிதயத் திருவி யியக்கிய பண்பும்
வரைகுரை நீயென நிருவிகற் பாகித்
தம்முட் டெளியு முதுக்குறை வும்மே
யென்றிவ் வெல்லா நன்றுமுந் துறுக்கும்
- ௪௫ ஞான காண்டமென் றானவோர் படலங்
கூறாக் கொண்டு விரிந்து சேறலிற்
பொருட்டுணி புணர்ந்து புலப்பட நேர்ந்து
பெறலருங் குரைத்தே யாகலிற் றிறம்பட
வொருகா லிருகா லன்றி முக்காலு
- ௫௦ நின்பெயர் மூல மனுவொடு புணர்த்துத்
துளக்கற முடிந்தது முடித்துவிளக் கினையா
லஃதுய்த் துணர்ந்தோ ரறையக் கேட்ட
மாத்திரை யலாது மனங்கொள் கிலெனே
யறக்கழி வுடையன திறப்பட நினைஇப்

- ௫௫ படிநுகா தன்மை நிம்பிரி யடுசின
மருட்கை முதற்படு வலையிற் சிமிழ்ப்புண்டு
வீழுக்கா டான வழுக்கே பெருக்கிப்
போநெறி யறியாது புரைபடு வேனுக்
கோம்படை மன்ற வுவந்தீத் தருளுக
- ௬௦ தடித்துவிரித் திடித்தூர்ப்பிப்
பத்தியினு னித்திலங்க
டெறித்தென்ன வறைத்துளிதூய்
விரிகின்ற கருவிமழை
பலதுஞ்சந் தலைமருங்கின்
- ௬௫ வரைவாழ் வாழ்க்கை வளம்படுக் குநரே
யரும்பெறற் கற்புத் திறம்பிற ழாது
மெய்சா லொழுக்கங் கைபோ தந்த
வமையம் பெறுஉம் பேறுமற் றியாண்டும்
பிரியா துடன்வாழ் வாழ்வினின் றேமை
- ௭௦ நோக்கி நகுதன் மீக்கோ ளிலையிலை
யென்றங் காய்ச்சிய ரெதிரங்க நக்க
துண்முனைப் பல்வீ யெண்டிசை நாறுந்
தளவுமலர் மூல்லை வளம்படுக் குநரே
புகன்று பொருள்பரந் தகன்றுபல வாகிப்
- ௭௫ பன்னெறி முறையிற் கல்விமன் னுதலா
னஃதொரு நெறிப்படுத் தார்த்து வாயிலின்
புலநிறைந் தொளிரப் புலம்புரி பயன்கொள்
வித்தகஞ் சான்ற மெய்த்தவர் கடுப்ப
மாநீர்ப் பெருக்கைக் கால்வழி போக்கி
- ௮௦ மடையுறத் தேக்கித் தடம்பணை நிரப்பி
விளைபயன் கொண்டு வளம்படுக் குநரே
யென்றிவ ரெல்லாங் கொன்னே யியங்கன்
மண்ணுல கன்றிமற் றென்றுமின் றாயிற்
றாளத் தணிந்த மரகதப் பந்தரிற்

அடு கணங்கொள் போது மணங்கமழ் பைந்தளிர்ப்
பொகுட்டரைப் புன்னை யகவி யிருந்தங்
குணங்குமீன் கவர்புள் ளோப்பிய வுமட்டியர்
குரவை யயரு மருங்குக்கும் கிடந்த
பாக்கத் துற்ற நீக்கமி லுமணர்

கூ0 திமில்துணை யாகத் தீம்புன லுலகுந்
திரிதந் தன்னுழி யன்னுழிச் செறிந்த
பெருவளங் கொண்டு பிறங்கு வேமுக்
கெதிரா வரோவென் றெதிரெதி ரியம்பிச்
செப்பரு மகிழ்சிறந் தொப்பற் றுலாய

கூரு கழிக்கரை வேலி யொழுக்கிய மருதத்
தெல்ல யுடுத்த தில்லை நாயக
வறுமீன் காதல வறுமுகப் பரம
வறிவினைக் கூர்க்கு மாருயிர்த் துணைவ
குன்றிற வோச்சிய வென்றிலேற் குமர

கூ00 மாவாழ் மார்பன் முதலா

வேவரும் பழிச்ச மிறைமை யோனே.

(எ)

தோழ்தலைவந்தக்கூறல்.

இறையவனே நீயென் றெனதுமக ளோதி
நிறையழிந்து நேர்காற் சிலம்பு—பறையொழியத்
தங்கினான் தில்லையிடம் பெற்றுத் தழாதொழியி
னெங்குநான் வேற்குமர னே.

(அ)

நேஞ்சோடுநகுதல்.

வெற்றிவரெம்மாண்குமாரன்முருகனெழி ற்புலிசை
மாற்றையர்பொன்னம்பலமிடமாளுண்வளர்மொழியின்
பாற்றருவள்ளிமணாளன்றிருத்தகுபாதமலர்
போற்றிவணங்கிலநெஞ்சேயுனக்கெவர்போதிப்பரே.

அருணிலகூறியுறுத்தருகென்றல்.

போகாது தலைநாட் புரைபட விரிந்த
வொப்பின் மைகூர் கப்புபே ரிருளி

னையவி யளவு மெய்யறி விலாஅ

துறுகல் லென்ன வறிது பட்டுக்

௫ கையறவு கொண்டு நொய்தி னோத
றவிர்ப்பான் றிருவரு ளவிர்தந்து விளங்கவி
னெமியே முடல்பொரு ளாவியுன் றானு
மீங்கே துய்த்தற் கேற்பன சிலவே
யாங்கே துய்த்தற் காவன சிலவே

௧௦ யிருவயிற் றுய்க்க வருவன சிலவென்
ருமுறை யீட்டிய தூலவா காமிய
முற்றிய புததி பற்றி மாயையி
னூடமர் சஞ்சித வீடு கூடிப
பேரின்பக் கோர்நிலையென்

௧௫ றறைவாழ்வி னுறைதருமா
றுடன்றெழு மெழுநாச் சுடாநனி பரப்பும்
வன்னிச் சூடெனத் தன்னிற் பிரியா
துற்றதா தான்மிய சத்திதுணை யாகப
பரிக்கிரக மாயையி னருவினை துய்ப்பா

௨௦ னூறுபா டறிவ வருசித் தறிவ
நாற்றத் தறிவ நன்னோக் கறிவ
சத்தத் தறிவவென் றித்திற வருவுஞ்
சூழியற் கருவி வாழிட மற்றுப்
போகமும் பிறவும் பாகுபா டாகத்

௨௫ தந்ததூஉ மன்றி யெந்தையெம் பெரும
மெய்ப்பெற வுள்ளத் துய்த்துணர் காட்சி
யதுவும் போதா தாருயிர்க் குயிராய்க்
காணு முதவி காட்டு முதவி

யேன்று புரிந்திட் டிடையறவு போகத்
௩௦ தோன்றாத் துணையாய் நோன்ற வருவினை
யாதியான் மிகமுன் னோதுமுந் நெறியா
னடைய விடுத்து நடவுநாண் முறையி

PAVITRA PUBLICATIONS
P. U. V. SIVAKATHAVIYAR LL
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

- னெண்ண மின்றியு நுண்மை யனுவின்
முறுகிய புண்ணியஞ் சிறிது சிறிதாக
௯௫ வடிப்பட நேர முடிப்படும் பாச
வின்னாங் கென்பது துன்னு தொழியத்
“தெய்வ மென்பதோர் சித்தமுண் டாகி”
யனுபவ நெறியா னறிஞ ருரையாற்
சிறுநலங் கருதி யரிய நோன்புசெய்
- ௯௦ தன்னது பெற்றுமகி ழார்வத் தம்ம
சரியை கிரியை யோகஞ் சரித்து
மறவினை யறாஅ வறவினை யுறாஅ
விளிவில் காட்சி யுள்ளத் தொளியைக்
காணு முயர்நிலை கைவந் திடுநாட்
- ௯௫ குருவே போலக் குவலய மணுகுபு
வுரிய நோக்கிற் சஞ்சித மெரிய
மயர்வற வுணர்த்தலி னாகா மியமும்
பெருகா தன்றே பிறக்கிட் டொழிய
வுடற்பினர்ப் பிராரத் தம்மொழி யும்மென
- ௯௦ வாணை தந்து மாணருள் புரிதி
யென்பது நின்னருட் கிசைவு தானே
முன்மலி யநாதி கன்மமா ருயிர்கட்
கேல விடுத்தல் பொதுவிதி கால
நியதியிற் றனித்தனி நிறுத்தி யூட்டல்
- ௯௫ சிறப்பா மான்றோர்க் கிருவினை திறம்ப
வொருவினை யுறுத்த லெய்கிய தின்சிறப்
பிந்நெறி பிறழாமை யிகத்தலில் காப்பென
லுரைவழக் கேனு மும்முறை விலக்கிப்
பிறிதொன்று கூறலும் பெரியர்தம் பண்பே
- ௯௦ துயல்வரு கடம்பணி புயமலை யாள
வுலகம் பழித்த தடங்கலு மொரீஇத்
திருந்திய கொள்கை யருந்தவ முற்றிப்

பண்ணப் பழுத்த புண்ணியர்க் கருள

லரிய தன் றுமற் றெளிய தாமா

சுரு லொன்றினும் பற்றா தோடி யோடிக்
கன்றிய நெஞ்சவாக் கொன்று கரைகாணா

தெய்யாமை மிகமிக வய்யா வகையிற்

சூற வளிமுற் கறங்கெனச் சுடரென

வலமரு வேனுக் கங்க ணளித்துத்

எடு தகவிரு வினையுட னுகர்பிரா ரத்வழு
மொருங்கே நீறுபட் டொழியக் கடிந்து

வாளு ஞாளுக் கினியா லனற்றிப்

பிறவாப் பெரும்பே ரீதி யிறைவ

கோழரை மேய வாழையைக் கனலச்

எடு செய்வ தூஉஞ் செய்தற் கரிய

செய்தார் பெரிய ராவதூஉஞ் செம்மால்

செந்தளிர் பைந்தளிர் விராஅ யந்தரந்

துன்றிய மரனனி யிருள்செய் தென்னச்

சேண்டவழ் நிறத்துகி லாண்ட ழீர்க்கொடிக

அடு ளிழுமென வருவி நிலம்விழுந் தென்னத்

தூநீர் வண்ணச் சதைதன் பண்பே

யிருமருங்கு சிடந்த மணிரிரை யென்னக்

கைவல் கம்மியன் பெய்வளத் தரள

மீட்டியற் சாந்த நிலமுகங் காட்டா

அடு தூரக்கோல் தொடைஇய வரிவி லேந்தித்

திறநிலை தாய விறவுள ரென்னக்

கண்ணிமை யாத சீற்றக் காவலர்மு

னெண்ண கில்லா யாவும் புடைபரந்

தோங்கி நிவந்த பொலங்கோட் டியர்வரை

சுடு மல்குத லென்னப் பல்குமி மாடங்கண்

மாழ்கில ரென்பது போழ்படத் தற்கா

ணையந்தீ ரறிவரு மையாந் திடச்செம்

பெருவளங் கவின்றுமுறை யொழுகிய மறுகு
பலப்பல நிலவிய புலிசைமா நகரோ
கடு யோருரு வதனி லாறு முகங்கொ
ளண்ண லென்னிரு கண்ணினுண் மணியே
தப்பில் கேள்வி விப்பார் தலைவ
வுணர்குதி தமியேற் குறுதிதரி
னிணை தபு திருவருட் கெழில்சிறந் திடமே. (க0)

தோழ்கார்வாவுரைத்தல்.

இடிகும் மருங்கு லெழில்வளநங் கொங்கை
வடுகிடந்த வாணெடுங்கண் மஞ்ஞை—கிடைநிலையிற்
போமூன் புலிசைப் பொருவேற் குகன்வருமென்
ருமின் னெழிலிவந் தன்று. (கக)

எதிர்கோள்வினாதல்.

அருமந்தின்னடியாமலர்நாளுமகமலர்த்தி
வருமந்தமாமதுவுண்டிறுமாந்துவளம்படுத்தப்
பெருமந்தமின்றிப்பிறங்கலெஞ்ஞான் றதுபேசுதியாற்
கருமந்தவிர்த்தபுலிவனத்தாறிருகண்மணியே. (கஉ)

நீருவருளின்றியமையாமகூறல்.

கண்ணிணை யென்றா கருமணி யென்றா
வாவயி னுலாய பாவை யென்றா
வுள்ளத் தொளிர்ந்த வொள்ளொளி யென்றா
வுறுபொரு டெளித்த வறிவே யென்றா
ரு நேரதன் றுணையாம் பேரறி வென்றா
வரியதி னரியது துருவித் துருவி
யுரைத்து முரைத்து முன்னிய முன்னியு
முரைமன மிறந்த வுறுபொரு டானும்
வானெனப் பார்த்துந் தானென முனைப்புழி
க0 யப்பாற் கப்பா லணுகா தொருவவி
னறிநிலையைப் புறம்படுத்தே

- யாராக் காதல் வழிவழி சிறந்து
யவனர் தீட்டிய வோவியச் சுடரிற்
பலர்புகழ் கதிர்செய் பகலிரா வற்றுக்
கரு கண்ணிற் காண நெஞ்சி னினையா
வினிது மகிழ்துய்த்தவ கிருக்குநர் சிலரே
யகம்புறக் கரண மிகவா தொருங்க
வாசன நிரலே பயின்று ரேசக
பூரக கும்பக புர்வினுண் மடங்க
௨௦ நிறுத்திப் பிறழாது நிற்குநிலை நேசித்து
வாய்ந்த சமாதியின் வாயு மூல
குண்டலி யெழமதி மண்டலத் தழுதுண்
பொழுதுணர் நாத சிலம்பொலி யெழவெழச்
சோகம் பாவனையி னேக மாகிப்
௨௫ பெரிதுமகிழ் துய்த்துப் பிறங்குநா சிலரே
மறைதுவன் மந்திரங் கிரியை பாவனை
மலைவு ருமே நிலமுன் னேந்து
சுத்தி செய்து பத்தி பெருக்கி
நாண்மலர் பலப்பல தாண்மலர் தூஉய்
௩௦ நறும்புகைத் தூப தீபமும் பிறவுங்
கொண்டிநின் றிருவடி யெண்ணி யெண்ணிப்
போற்றுபு வணங்கிப் பொலிகுநர் சிலரே
புறத்தொழி லொன்று நின்று புரியா
தறத்தொழிற் காவன வனைத்து மளித்துக்
௩௫ காலை முன்னா மியாமந் தோறுங்
கோயிற் பராவிக் குலவுநர் சிலரே
யென்றிவர்க் கெல்லாந் துன்றிரு வினையுங்
குறிநிலை வழாத கோலே போறவி
னெய்துவர் கந்தழி யென்றிசி னேரே
௪௦ யிந்நெறி யுளாரொனாஅ விந்நெறி யிலாரொனாஅ
நரைத்துத் திரைத்து நடலை மிகுத்த

முடலை யாக்கை முதியோ ரொனாஅப்
பொருதிறன் மிகுபுலிப் போத்தும் வெருஉ
மெறுழ்வலி யடுதிற லினையோ ரொனாஅக்

சடு குதலை நிரம்பா மதலைய ரொனாஅச்
செல்வர் வறியர் கல்விய ரொனாஅ
நொதுமலர் பகைவர் நடடோ ரொனாஅ
வீன்பினர் துன்பின ரிடையுள ரொனாஅ
வாண்மை திரியா வாடவ ரொனாஅப்

டு0 பெண்மை திரியாப் பெண்டிர்க ளொனாஅப்
பல்வேறு பெயரிற் றெய்வம் பழிச்சி
யொழுக்கந் தவிரா வுறுவர்க ளொனாஅக்
கடவுளில் லென்று புடவியிற் கூறி
யேக்கழுத் தங்கொ ளைழைய ரொனாஅ

டுடு வேறு படுத்துத் தேறு கிற்றில
மருமறை விதியுளித் திருமணங் காணூஉ
முவகை யாக மேவுந ரியாரும்
விரைய விரைய வருகதில் லம்ம
வுள்ளுணர் பேரொளி தெள்ளிதிற் காண்குதி

சு0 றையரும் பாச மையிரு டொலைக்குதி
ரொன்றே யிரண்டே யொன்றிரண் டற்றுக்
கலவத் துவித நிலையின் மீளா
திருந்து சிற்சுக மருந்துதி ரருந்துதிர்
போதுமின் போதுமின் புகுமின் புகுமின்

சுடு கொண்டி கொண்டியிக் குவலயக் கென்றே
யெண்டகு தனிவாழ் வெளிதி னளித்த
தண்டாக் கொடைமடங் கொண்ட வள்ளால்
நின்னை, உடம்பினு ளாயிரா வுயிரிடங் கொண்ட
குகனென் றுரைப்ப குணமாண் டோரே

எ0 யதனென், மருடர் காட்சி யறிவராற் பயின்று
கிளர்மறைச் சிறுவர் கிடைபெறு துழனியும்

- வடசொல் தென்சொல் புடைபட வொற்றிப்
பொய்த்தகங் கோடா மெய்ப்பொருட் காட்சிப்
புலனுழு துண்மார் கடாவிடைக் கலிப்பும்
எடு புறத்துழைநட் டகம்வேர்ப்பார்
போலாது சினம்புரிந்து
காதல்புறங் காட்டா மங்கையர் மீதலத்
துருமு வீழினு முள்ளறை போகாத்
திறலா டவர்மன னுருவிலிக் குடைந்து
அஃ தம்வழிப் பழைந் தனிவர மிரப்ப
முள்ளரைக் கொடியின் மயிர்க்கூச் செறிந்து
மதிமுன் மறையென மலர்முகங் குவிய
நுதல்வெயர் பொடிப்பக் காதலர் மார்பத்
தோச்சிய சேறடிச் சிலம்பி னொலியு
அஃ மாவளம் பழுதிய வாவண வரற்று
மொன்றுதலை மயங்கி யோவாது கறங்குந்
திறுவநீ டில்லைச் சிற்றம் பலவ
நினைவார் நினைவு நினைத்த வாறே
யாங்காங் கருளு மறுமுகத் தண்ணு
கஃ லுயவே யிலாத மயறிரண் டன்ன
குருகு பெயரிய வரைபக வெறிந்த
வறிவு பெயரிய வரிவேற் கரத்த
பலகலை பயின்ற புலவ ரேறே
யென்று வரங்கிடந் தேற்கு
கஃ நன்றுநின் றிருவடி யன்றிமற் றிலையே. (க௯)

உலகின்மேல்வைத்துற்றதுரைத்தல்.

ஏனோ வுலகீ ரெஃகேருண் கண்ணர்முன்
னானோர் மயலி னலமந்தீர் - வானோர்
நலம்வளரக் கண்ணருளு நம்பன்முரு கோளை
வலம்வரா தொண்புலிசை வந்து. (௧௦)

வினைவலிக்கிரங்கல்.

வந்துற்றுவேண்டியவேண்டியாங்கெய்தவளமையினுற்
றந்துற்றினையென்றருந்தவத்தோர்முனஞ்சாற்றுமொழி
கொந்துற்றபூங்காவளைந்திடுதில்லைக்குகப்பெரும
முந்துற்றவூழ்வினை தட்குமதென்னமுறைமையதே.

(கடு)

நிலையாலமகூற்றேஞ்சறிவுறுத்தல்.

- தேர்ந்து தேர்ந்தவை யற்றை யோர்ந்து
தெளிகுநர் புலனிலை விளியா திருந்தாங்
கற்றமொன் றின்றி யமைதி யாகுக
வினநலங் களிந்த மனமெனுந் துணைவ
ரு வாழிய பெரிதே வாழிய பெரிதே
கரைபொரு தலைத்து துரையு மணியுந்
தலைமயங் கியசீ ரலைமுன் றுனை
முந்நீர் வரம்புதித் துலகத் தந்நீர்
துண்டெரி யினிற்செறிந் தாண்டாண் டுள்ள
க0 குலம்பெறு பொருளெலாம் புலம்பதித் துணரிற்
சிலசில தம்முட் கலாவிநிற் குநவுஞ்
சிலசில தம்முட் கலாய்த்துநிற் குநவு
மரியவு மெளியவுஞ் சிறியவும் பெரியவு
மென்றாங் கிருந்த வியற்கைய வேனு
கடு மஹிணையுயர்துணை யாயிரண் டாகி
யறிகுந வறிகில வென்றடங் கும்மே
பவற்று, ளாட்கை யறிவின விற்பே வேட்குங்
கடிவின் றொழுதிப் புடைபெயர் வாயி
லோரைந் தானு நேரின் பொன்றே
உ0 புடைபெயர் வின்று நின்ற வடைவே
யைம்புல துகரு மின்ப மொன்றே
யொருபுலத் தொருசா ரோரின் பொன்றுழி
மற்றைய வெய்து பட்டொழி யும்மே

- யோரொரு வைகலிற் பேரின் பீகுந
 ௨௫ பின்னொரு வைகலி னின்னல்மிக் கீமே
 யுவ்வகை யிலாதே யைவகை யானும்
 வருந்துயர் கொண்டு பிறந்தை யெய்துழித்
 தோன்றிய கடும்பசிக் கன்றே யுள்ளுடைந்
 தருள்வள ரன்னை மருமங் கவர்ந்த
 ௩௦ சீரம லருமுலை யாரமு துணவுண்
 டறிவின் றுரு மின்ப மொன்றே
 சிறுநடை பயின்முஞ் சிறுதே றூர்ந்து
 மிகாஅ விளமை மகாஅ ருடனே
 யாடலில் வருமின் பொன்றே யேடவிழ்
 ௩௫ மணமலர் வெள்கு மென்மையுங் குணனுந்
 தங்கிய முகனு மங்கை யன்ன
 தடவிழி யிணையு நெடுமலைத் தோளும்
 வீணைத் தண்டின் மாணலங் கெழுமி
 நிலத்தே தோய்த்த வலத்தினொண் கரனும்
 ௪௦ பங்கய மன்ன வங்கழ லடியுந்
 தனைப்பிறி தொவ்வா வனப்பிற் சிறந்து
 சுடர்விடு மங்கி யிடையகத் திட்ட
 வாய்தக் குறியின் மீயுய ரடுப்பி
 னிரீஇய குழிசி முரவை கழீஇய
 ௪௫ புனைநறு முல்லை நனையி னனைய
 வால்வெள் ளரிசி மிகைகுறை யேலாது
 கடிவின் றட்ட வொடியாச் சொன்றிப்
 பொன்னொளித் துவரம் புழுக்கல் நன்னர்க்
 குய்ம்மண மணந்த செய்யவெங் கருனை
 ௫௦ புளிபெய் தட்ட நளிசுவைப் பாளிதஞ்
 சதைநன் றட்ட புதிய நற்றெ
 யைதமை துசுப்பி னாய்ச்சியர் சுமட்டிற்
 கொடுதந் துய்த்த நரைவெள் ளமுதொடு

- பழனுங் கன்னலும் விழைஇய வாங்கே
 ௩௩ யரம்பை நெட்டிலை நிரம்ப நிரப்பி
 யடுதொழி வாளன் புடைநின் றூட்டத்
 தனித்தனி சாணூஉ வினித்த முகனெடு
 மாந்தி மகிழின் பொன்றே கூர்ந்து
 வெழுமைம் புலனுங் கமநிறைந் தேன்ற
 ௪௦ வன்பிற் றிரியா தைவகை யமளி
 நுரைபடர்ந் தன்ன மேம்படு விரியிற்
 கருவி மேக மொருசா ராகத்
 திங்கள் கிடந்தன்னத் தங்குவான் முகனு
 மறற்கருங் கூந்தலு முருக்கல ரகவயிற்
 ௪௩ புன்னை முகிழ்த்தன்னச் செந்நிற விதழு
 ககையும் வரைபோன் மிகுநலங் கொண்ட
 விழைதவழ் முலைய நுழைமருங் குலுமற்
 றவாவிடை யடங்கா வல்குற் பரப்பு
 மாறில் பைந்தளிர்ச் சீறடி யிரண்டு
 ௪௦ மெனவுருக் கவினிய நனைமலர்ப் பாவை
 யரும்பெறற் காட்சி யமுதன் னாளோ
 டன்றில் தனித்தே யகலினு மகலாது
 நுகரு மின்ப மொன்றே தகவுடைக்
 காமரு நோன்பிற் காதலற் பயந்து
 ௪௩ மெய்பட விதிர்த்துக் கைபடத் துழந்த
 வமுதச் சுவையின் பொன்றே யலகி
 னெல்லும் பொன்னு மணியு நிலனும்
 பிறவு மெல்லாம் வரையெனத் தொகுப்பக்
 காட்சியு மணுகாச் சேட்புலங் கிடைத்துக்
 ௫௦ கலத்தினுங் காலினை மகலா முயலவற்
 பண்ட மாற்றாதி டிகாணடி கொண்டு
 கவர்க்கு மனத்தோ டிவறிக் கூட்டி
 யோருழி யெய்தின் பொன்றே நேரிய

- வீவ்வெலா முறைசெய் தெண்ணிக் காணின்
 அரு முதனிலை துன்பா வதனெடுமுரணி
 நறிதுபடு மின்புபோன் மறுநிலை யெழுந்தன்
 நெனினு நரம்பாற் புனைமுடி னெகிழ்ந்து
 தசையுந் திரங்கி வசைபட நரைத்து
 நடைசெல்லாஅ திடறிவீழ்ந்து
- கஉ தண்டீன்றிக் கொண்டிருமிக்
 கோழை மிகமிகச் சூழநர் யாரு
 மருவருத் தணுகா தகறல் காண்டொறு
 மெய்த்துநனி யுய்த்துணர்ந்தே
 யிரவலர்க் கியாது மீந்தில மந்தோ
- கரு குருபர சிவகுண றிருவடி மலர்ந்த
 வுள்ளத் துறுவரை யெள்ளின மந்தோ
 வறத்தின் பகுதி யகத்து நினையாது
 மறங்கூர் தம்ம மக்கட் கென்றும்
 விழையு நன்மனைக் கிழத்திக் கென்று
- க஠ மிவர்தமக் கென்று மவர்தமக் கென்று
 மடைவே யறுதி யிட்டுக் கொடைபெறக்
 குழுவந ரல்லான் விழும மிகத்துணை
 பாயெனு மிஞ்ஞான்று பரிந்தில ரந்தோ
 வென்னே யிவர்பண் பென்னே யிவருற
- கரு வென்று கவன்மிக்குப் பொன்றுநர் பலரே
 யிடையிடை, வருத்து நோய்பல வருத்துக் கடுகு
 மதனா, லைம்பெரும் பூதத் தொகுதியி னமைந்து
 நலந்திங் கென்பன கலந்து நுகர்தற்
 கேன்ற துடரா னென்னினு மிஃதுள்
- கக஠ பொழுதே விழுப்பொருள் கோடல் வேண்டு
 முலப்பில்பே ரின்பக் குறையண்மற் றதுதா
 னுரைக்கவு நினைக்கவுங் கூடா மறைமுதல்
 மயற்கை யின்றி யியற்கை யான

- வறிவு மயமாய் விளங்கும் வெறுவெளி
 ௧௭௫ மறுவில் காட்சி யறுமுகத் தொருமணி
 குயினெல்லாம் வயினமர
 விண்ணிடத்து நண்ணித்தா
 யிமைத்தறியா தமைத்தவிழிப்
 பொன்மேனிப் புங்கவரும்
- ௧௭௬ பொலம்பூத்த நிலவரையாத்
 திரியக்கொ ளுரிமையின
 லயர்ப்பின்றி யாட்டயர்ந்து
 நீர்வரைப்பிற் றுனிதங்கித்
 தவ்வொளியிற் சிவணியசீர்ச்
- ௧௭௭ சிற்சபையிற் றிருவுருக்கொ
 ளருளாளன் குறிகண்டு
 கரையிலன்பா னுரைகுழறிச்
 சிரமுடிமேற் கரமுகிழ்த்து
 வரங்கிடந்து குறைமும் த்தங்
- ௧௭௮ கேகிச் சென்மா ரிலங்கிய சிகரி
 புறஞ்சு மொருநான் கடுக்கலிற் பொலிய
 வகஞ்சுழ் மேருவிற் றனிமன் றவிரு
 மெல்லேதீர் புகழார் தில்லைமா நகரி
 னிடங்கொண் டமர்ந்த கடவுட் குரிசி
- ௧௭௯ னினைத்தவ ருள்ளத் தினித்த குகவே
 ளெண்ணில் பெரும்பெய ரெண்ணில் பேருருக்
 கொண்ட முதல்வற் கண்டு பராவி
 யுகுகுறை யான தோதிப் பெறலரும்
 பாசகப் பெருங்கடற் படிந்து
- ௧௮௦ வாழிய வாழிய வாழியென் னெஞ்சே. (௧௮)

நெஞ்சுவிடுதூது.

நெஞ்சே நெறிக்க ணிகழின்பின் மாழாம
 லஞ்சே லனகண்ண ளம்பிகைதன்—செஞ்சேய்

புலிவாழ் கடற்றிற் புகுக்கண் டிறைஞ்சி
வலிவென் மெலிவோதி வா.

(௧௭)

துணிபுரைகிளத்தல்.

வாவாவென் றங்கைக்குறிப்பின்விளித்த வருநர் தமக்
கோவா தவின்பீந்தருண்டங்கண்டவொருவனுக்குத்
தாவா தபேரின் பருள்பவனீயேற்றவிரவுண்டோ
மூவாமுழுமுதல்வேல்வாயுலகமுழுதிருகுமே.

(௧௮)

உய்வகைவேண்டித் தெய்வதம்பராயது.

- முழுநெறிக் கைகோண் முறைமை சான்ற
வருந்தவப் பண்பி னறவர்ப புரைந்து
புறநலம் பூப்ப வகநலம் புழுங்கி
முடியா வனப்பி னொடியாப் படிவுகொடு
௩ யோகிகட் புலனும் பற்றா வோரணு
விறப்பவும் பெரிதா வெதிர்பட நிறுத்துங்
கட்டழ குடைய காளை யொருவன்
வானிடு வில்லிற் கூன்பெற வழங்கியுங்
கண்கூ டாகுந காணாது கரந்து
௧௦ நிரம்புமா றின்றி வரம்பிறக் கால்விசைத்
தோடுமுளத் தொருபொருளைக்
குறித்து வருநர் கொடைபெற வளித்து
முடம்பா டெகிர்மறை யெதிர்மறை யுடம்பா
டென்றொரு கணத்துண் மயங்க வியற்று
௧௩ முடிவி லாற்றன் முழுமுத றானெனப்
புரைபடு நடிப்பிற் றிருமா றிரிப்பப்
புனல்வழிப புணைபோன் டனவல் பிறழ்ந்துமன்
னிறும்பு துடைத்தே யிறும்பு துடைத்தே
யிவர்செய்பல் விச்சை யாண்டு மிஸையிலை
௨௦ யெம்மிடர் பாற்றுந் தெய்வத மிவர்கொலென்
றுளங்கொளக் குறிசெய் தொருபடித் தாகிப்

- பேதுற லின்றி மாதுட னமர்ந்த
 திருத்தகு படிவங் கருத்துட் படாஅ
 தஞ்சுதக் கனசெய் தரும்படர் விளைத்த
- உரு பதகர் வாழ்க்கை யிடமும் மதினோ
 டங்கியங் கடவுட் கார்த்தமு தாக
 மூடிய துதல்விழி னென்கிழ்த்து மூவர்க்
 கொப்பிகந் துய்தி யுறுத்துமெம் பெருமா
 னூனுழை புலத்தா னுணுகியாய்ந் தெய்த்துப்
- ௩௦ படுபசிக் குடைந்தோன் பதம்வேட் டாங்குத்
 தன்னடிப் படுஉம் பருவத் தாபத
 ரருண்மிகுசெம் பொருள்பெற்றுத்
 “தன்னை யுன்னி யென்னை யாக்கிய
 போழ்தே யானவ னாயினே” னெனாஅப்
- ௩௫ பிறிபடா விற்பப் பெருக்கிற் றிளைப்பா
 னருண்மடை திறந்து கரமலர் மருமத்துச்
 சேர்த்தி யாரரு ணல்கிய செம்ம
 றிருதுதற் கிளர்ந்த விழியிற் றீப்பொறி
 சூர்த்த நோக்கிற் சூர்துய ராற்றிப்
- ௪௦ பெருவளங் கொண்டு பேணாக் கடுஞ்சிறைப்
 படுத்தலி னுய்யாக் கடவுளர் தந்நோய்
 தவிர்பாக் கருளுருக் கொண்டநந் தலைவ
 னறுமுகப் பெருமான் றிருமகண் மருகன்
 விலங்கலி னியாதுங் கலங்கா மள்ள
- ௪௫ ஞக்கிய வழப்பி னெருநிலம் படுத்து
 வெள்ளி யன்ன மேனீர் தேக்கிப்
 பானிற மோவாத் தூநென் முளைவித்து
 விளைநிலம் பிறகோட் படாது மிளைசெய்
 தருந்தவ மகப்பேற் றன்னையிற் பேணப்
- ௫௦ பிணைத்து விறந்து பயின்று கடைகுழன்று
 படர்ந்த பயிர் தான் பச்சென விடையிட்

- டொருநெறிப் பொன்செய் தாமரை யுயர
வெரிகிளர்ந் தன்ன சிருமலர் வாய்விரித்
தூழ்வரி ஞிமிறொடு பணிந்துகூழ் கிடப்பச்
- ௫௫ சிதல்படு மருங்குற் றிறல்படு வாளை
கவைத்தா ளலவன் களித்துவாழ் தோற்றந்
திவனொளி மாகதப் பந்தர் செய்து
பொலஞ்செய் கூட்பு மீமிசைப் பொருத்தித்
தெள்ளத் தெளிந்த வொள்ளொளி விளக்கம்
- ௬௦ பாங்குற நீநீஇப் பான்மை யோவா
துள்ளகம் வாழ்வுற் றுலா அய்த் திரிந்து
செருக்கிய திருவளர் செல்வர் போலும்
வளவயல் சலாய வளவில்சீர்ப புலிசை
மாநகர்க் கரையன் வரிபாண் முரன்று
- ௬௫ தேனுக் கடம்பன் சீறடி பரவுதூஉ
முத்திறப் பகுதி முடியா வறப்பய
னூர்த்திய தெய்வதஞ் சிலவே யதாஅன்
றிருதிறப் பகுதி யிகவாப் பொருணல
மளித்திடு தெய்வதஞ் சிலவே யதாஅன்
- ௭௦ ரொருதிறப் பகுதி யுலவா விற்பஞ்
சேர்த்திய தெய்வதஞ் சிலவே யென்ப
வவற்றுள், காட்டத் தனறான் காணு தொளித்தாங்
குண்ணிலை யாகி யுவர்செயன் முற்றித்
தானெப் பொருட்குஞ் சார்பென நின்று
- ௭௫ தற்கொரு சார்புந் தழாது நின்ற
நுண்மை மாட்சி நொந்தா வொண்சுடர்
நீயே யின்றிப் பிறிதின் ருத
லமிழ்தூண் மடுத்த விமையவர் குழாமும்
வீடரும் பேரவா முடிவு போகப்
- ௮௦ பல்வரப் பேற்றின் வெல்கூர் முதலங்
காண்வர நிறுத்த காட்சியிற் நெளிதூந்

குமரவேள் மும்மணிக்கோவை.

திருவருட் குறிப்பின் றுண்டே போலு

மாகலிற் பெறலரு மன்பீந்

துடற்பயன் பெறுமா றுதவு கென்றே.

(கக)

மாலேவேட்டல்.

என்றே பெறுவே னெழிலார் குகப்பெருமான்

கன்றே குணிலாக் கனியுகுத்த—வன் றனது

மாமருமான் றென்புலிசை வாழ்பெருமான் றோட்கிடந்த

தேமருவு தாருதவுஞ் சீர்.

(உ௦)

காமமிக்ககழிபடர்கீளவி.

உற்றிடத்தன்பருதவியைக்காணுவரொண்புலிசைத்

துற்றிடத்தார்த்தகுமாரற்கெனதுதுயரமெல்லாங்

கற்றிடக்கூறிலிர்மான் காளளியினங்காள்விழிபோற்

பெற்றிடக்கற்றனிரீதோ நுமக்குப்பெருமையதே.

(உ௧)

கடலிடைவைத்துத்துயாறிவித்தல்.

பெருந்தய ருழந்து பீடிலா தலமந்

தஃகிய மாக்க ளஃதொழிந் துய்த

லுள்ளுறை யாக வுரைகிளத் துழிமற்

றவர்குறை பெய்த லந்தண் ணறிவே

௩ கவன்மிகு மனத்தோ ரிங்கிதங் காணூஉ

வவர்குறை பெய்த லறிவினுக் கறிவே

யலறி யலறி யாற்றி யாற்றி

யுரைப்பவங் கேளா தூடறுத் தோப்ப

லிளிவே யிந்திலை தானு மின்றித்

௧௦ துன்பினர் நுகர மறுவலுந் துன்பே

யியைய வியற்ற லிளிவினு மிளிவே

முன்னிலை யிரண்டுந் தந்திலை யென்னக்

கருகி னோரே பெருநீ ராள

ரளப்பருங் காட்சி வளப்பெருங் கடலே

- கடு மின்னொளி கான்று கொன்னே யுரறிக்
கைம்மாறு கருதாது காசினி யும்மார்
பெய்து நலம்படுத்த பேரா ரெழிவி
யுண்டுதேக் செறிய வுதன்பசி சிந்தலிற்
சிந்துவென் றொருபேர் சிறந்தனை யன்றே
- உ௦ முடிக்கரும் பெருநோன் படிக்கடி நோற்றுநல்
லறம்புரி வினைமேற் கொள்ளலிற் றிறம்பா
துறுபய னிவனன் றொன்று மின்றே
தண்டளிர் முட்டாட் டாமரை பாய்ந்தங்
கிருகயல் புரண்டன்ன வினைவிழி முகனு
- உரு மெலிந்து நைதல் கண்டுமேன் மேலா
வரும்வலி யாளரின் வளர்முலை மேலெழ
வுதுதனைக் கண்டுள் றுடைநரின் மாதோ
தேய்ந்தழி மருங்குலு மேய்ந்தன பிறவுங்
கதிப்பக் கொண்டுவள் கவினு மிஞ்ஞான்
- ஈ௦ றொருதனித் தலைமைக் குருபரற் குறித்துக்
கண்ணிலா தியாருங் கையகப் பட்டேத்
திரிதரு மாறே மறுக்கஞ் செய்யு
மயற்றனை தலைஇய வைம்புலத் தயர்வு
தடிக்க வேண்டுகர் தன்வச மழியா
- ஈரு நெஞ்சநனி நெகிழ்ந்துருகிப்
பாடு கிடந்த பாங்கமர் பொன்மன்
றிடங்கொண் டருளு மெந்தா யெந்தாய்
வீறுபடு குன்ற நீறுபட வெறிந்த
வைவே லெடுத்த தெய்வதக் குரிசி
- ஈ௦ லாருயிர்க் குயிரே யன்பருக் கெளியோ
யென்று பிதற்றி மன்ற னெய்தலிற்
பொலிந்த வுண்கண் கலுழ்ந்தன ளாகி
நோத லானாப் பேதையா யினளை
மன்னுதற் கரிய வென்னரும் பேற்றை

- சரு வருகுடிக் கேற்றிய வொருமணி விளக்கைக்
கட்புலன் சுவைகொள் விட்புலத் தமிழ்தை
யுலவா நீர்மைச் சலரிதி யெனப்பட்ட
டாசுபுரி' துயர்செய் யம்புராசி வயின்பெற்
றேஒவென் றலறி யொப்பில் கடிந்துய
- ரு0 நறுத்தி யார்கலி செய்குதி மன்ற
பொன்னரி மாலை துன்னித் துயல்வருஉந்
திண்ணெ னெடும்புய விண்ணவர்க் காரமிழ்
தருன்பெருங் குணமிகு மந்தண் மதிப்பேர்க்
கணவற் கண்டுழி களியாட் டயர்ந்து
- ருரு மல்லுழி யிரங்கி யலக்கணுற் றழிந்து
மணந்தன ரின்புந் தணந்தனர் துன்பு
மிற்றென நுகர்ந்து தெற்றென் றறிதி
யிதனா, னுனித்துணர் குறிப்பின் றேனுங் கூறலின்
றாள நிரைத்த மரகதப் பைந்தொடித்
- சு0 தாங்கக் கரத்திற் றவிராது தழீஇ
நாவா யியக்கி நாமவேன் விடலையை
யிருகண் களிக்க வெம்முற் செலுவா
திருப்பது பெருகீ ரென்றொளிர் நிற்கு
மீக்குயர் விழுச்சீ ரன்றே யன்றே
- சுரு நின்னுழை யவிரும் பேரொலி நிலத்தமை
பொருளொடு புணராப் புன்மைய தென்பது
பெய்தொடி யெங்கைக்கு மெய்யா காதே
யுன்பா லொன்று முரையா ளாகப்
புன்க ணியற்ற னன்கா மேகொ
- எ0 லகன்றலை யுலகின் றகுநலங் காத்துநீ
லாடை யென்னப் புடைபோ யுராஅய்
நீரிகந் தறியா வாரிதிப் பெயரோய்
கல்லென் றிரங்குங் கொல்லொலி யமைத்துக்
கேழ்கிளர் மாமை கிஞ்சகச் செவ்வாய்ப்

எடு போழிள மதிதுதற் றுழிருங் கூந்தன்
மடந்தை தனித்துறு படர்மி காதுது
நீனைந்தள மிரங்குநை யாகிற் புனைந்து
பலர்புகழ் பரப்பிய பரவை
நீயே யென்று நிற்பணி குவெனே.

(உஉ)

அருணிலைகள்தீதல்.

நிறுவாது நெஞ்சந் திருகினூர்க் கில்லை
யுறவாகத் தன்னடியே யுள்கிப்-பிறவாற்
றிலவா மனமுடைமார்ச் கின்புறனும் பொன்னம்
பலம்வாழ் குமரன் பதிந்து.

(உ௩)

சேன்றேவீடலிற்காமமிக்ககழிபடர்களிவி.

பதிதந்தகாதலர்நின்பெயரோதிப்பயன்பெறமவ்
விதிதந்தவாற்றிற் பெயர்ப்பொருளாகியவெள்ளனமே
ததிதந்துநீங்கிலேமென்றாபுலிவாழ்தனிக்குடறே
வதிதந்தவேட்டுகென்றுயர்களிவாமைவழக்கல்லவே.

(உ௪)

தோழிதலைவிசூற்றமைகூறிவரைவுடம்படுத்தல்.

வெறனுற லென்றும் வையக மறியா
தாற்றிந் தான்ற நான்மறை கூறி
முத்தீ வேள்வி முறையுளி முற்றிய
வாறுதொழி லாளர் மூன்று பருவத்து
கு மனுவொடு தங்கர மாநீர் விடுத்தென
மும்மழை பெய்யு முறையிற் பிறழா
நீனிற் மங்கு ளீக்கற நிறைந்து
காலம் பொய்க்காது மேலுறை பிலிற்றுங்
கோடுபல கிடந்த பாடமை வெற்ப
க0 வைதுபடு மருங்கு லம்முலைக் கொடிச்சியர்
வெளிற்றடிந் தடுதீ விழியிற் சிதறிக்
கடாம்படு களிற்றுக் காழ்கோட் டிலக்கை

யைவனங் குறுவ வங்கை சேப்பப்

பற்றிப் பாடும் வள்ளைப் பாட்டு

கடு மாய்சிறைப் பாய்புள் வெருவத் தூய்மணிக்

கற்கவ ணூக்கிக் கடியுமா லோலமுங்

கடநா றுதலாற் கழியவும் வெகுண்டு

பன்மலர் துவன்ற வேழிலைம் பாலை

பூடுறப் பாய்த்துக் கோடுபுய்க் கல்லாக்

உடு களிற் துணுக்கென்று பிளிற்றத் தெழிக்கும

வரிவில் வேட்டுவ ருரைபெறு துழனியுங்

குறிபடா திரங்குங் குறிச்சிக் கிழவ

நீளொளி மன்றிற் குமர வேளே

இவள்தான், சைவல மென்ன மைவளங் கொண்டு

உடு பாளையி னேர்ந்து வார்ந்தசீ ரளகங்

கூட்டி நறைகமழ் புழுஞ்செய் யட்டி

நிரைநிரை யாகப் பிரிவு படுத்துப்

பழுதொன் றின்றி வழுவழுப் பாகக்

கொண்டையுஞ் சுருளுங் குழலும் பனிச்சையு

கூடு முடியு மெனவைம் பாற்படுத் தின்ன

மன்னை முடிக்கு மவ்வள வன்றித்

தானே முடிக்குந் தகவறி யாளே

கயத்துறை வாழ்க்கைக் கயலிற் பிறழ்ந்து

மயக்குறு மதனன் மதுகைகுறி யாதே

கூடு பாயரி படர்ந்து சாயன் மிகுஉத்

தாமரை புரைந்துங் காமஞ் செய்யாதே

மைபூ ணுண்டு மதர்த்துக் களித்து

நீலென நின்றங் கோறல் புரியாதே

பெருமரின் றடக்கை வரிவேல் போன்று

10 மாடவர் மார்பத் தூடுரு வாதே

மடமான் பிணையின் மருளுநோக் கினளே

நாதுகர் வில்லா தஞ்செவி கூட்டுணு

- மமிழ்திற் சிறந்து மழலை நிரம்பாளே
யுளதில தென்றங் குட்த்துணர் நுசுப்பை
- சடு வருத்தக் கல்லாது வருமுலை யினளே
யாதலை யென்னவுங் கருதா தனையவ
ளுட்புகு தந்த கள்வ கேணீ
கம்மியன் புனையா யாணர்க் கவினு
ளகப்படுத் தார்த்த வஞ்ஞான்று தொட்டி
- டு0 மெய்வரு மின்பங் கைவந்து கிடைப்பான்
பொருள்கோ ளளவையிற் போக்கின்று முடிந்த
வாசறு காட்சி யையர் போன்று
வள்ளவா யுள்ளத் தாமரை வாய்ப்பச்
செம்மா னீயே சேக்க நிறுத்துத்
- டுடு தன்செய லற்றுத் தகவுபிறி தாகி
யுரைகல் வறியா தெரிதவழ் கொங்குரைத்
தேசகெழு மேனி மாசொடு படே.ப்
புற்கென் றம்ம புலர்ந்து சிதர்ந்த
வேங்கை வீயின் வெறிதுடீர் பூப்பக்
- சு0 காதற் பேரிற் கதழிய வெந்தீ
பஃறலை விரிந்து பல்கல் வேண்டி
நாசித் துருத்தி பெருங்காற்று நல்க
விருமையிற் பொலிந்த விரிகட லுண்கண்
பாஅனித் திலமெனத் தூஉ நீர்த்துளி
- சுடு படர்முலைக் குன்றிற் றடக்கிச் சிதறப்
படுகதிர் விரிந்த பரிதிமுது வேனி
னடுநின் றழன்று நண்பகற் றெறுதலிற்
செழுவிய பூங்கொடி தழைமுகந் துவளச்
சாய்ந்தெனப் பாண்டிற் றாய்திற் பரப்பி
- எ0 மெத்தென விரித்த கிடையிற் கிடந்து
புகலா விற்பிற் றலைகாட் புணர்ந்த
வுன்னத் தானு முருவெளி யானு

- நோக்குந வெல்லா நின்னே போறவி
 னுயிரினுஞ்சிறந்த வளபபரு மியற்கை.
- எடு நாண மென்ப திம்மியும பூண
 தறிந்தாங் கெலாம்வாய் வாளா தரற்றிப்
 புலம்பு கூர்ந்த பொன்னியற் பாவை
 பேய்கோட் பட்ட பெற்றிய ளாக
 மாறி யறிந்த செவிலிய ரானோர்
- அ0 தேவ ராளனிற் றெய்வம் வாழ்த்தித்
 தந்நினைவு முடியுமா நின்றி யினைச்
 சிறிதே முகிழ்த்த வலர்நனி பரந்து
 பெருஞ்சொல் லாகி யாங்கணும் பேச
 நயந்துரை யானும் புனைந்துரை யானு
- அடு நின்மண வாள ரின்னே போதுவ
 ரென்றுபல கூறினு மிசையா னன்றே
 யிமிழ்திரை யுலகத் தமிழ்தென் மதியு
 மென்றளிர்ப் பயிநற தென்னிளங் காலும்
 வின்முடி மலயத் தண்ணென் றேய்வையும்
- கூ0 பிறவு மனற்றலிற் சாம்பிய பேதைத்
 குலம்பெறு தடந்தோட் குலமலை பிறந்த
 மெல்லிய ஆற்ற மொன்றே சொல்லக்
 குறியெதிர்ப் பில்லா தருணிறைந் திருந்து
 புடைபெயர் கடைக்கண் னென்றே கெடலிற்.
- கூடு சேண்மருந் தாக வுளங்கொளல் வேண்டு
 மிமையச் செல்வி யுமையவ டனாஅ
 தன்பு பெருக வசம்பூறு மொழியோய்
 கீரன் பனுவ லாரமு தண்டு
 மற்றவற் புரந்த வெற்றவழ் வேலோ
- க00 யிருபெண் புதுநல மிளையாது நுகர்ந்தோ
 யினியன யாவு மிடர்மிக் குறுத்தலி
 னினியவற் றினிய விறைவவிப் போழ்து.

பறக்கணித் தனையேற் பூவைக் கேர்நலம்
பிழைபாடுறலிற் பெரிது
௧௦௫ மன்னிரங் குதனின் றனதருட் குறிப்பே. (௨௫)

அருமைசெய்தயர்ப்பத்தலைவிசூறல்.

குலமலைக ளெல்லாங் குலாவுற் றிருந்தும்
முலைமலைகண் மேவ முயங்கி—யலமரலெற்
கீந்தேகன் மாண்போ வெழிலார்சிற் றம்பலத்து
வேந்தே தனியிருக்க வே. (௨௬)

அருணிலைபெறுதலரிதேனாதித்தல்.

இனையாதொருபடித்தாயுட்புறம்புமிகப்பறவே
நனையார்மலர் தூய்ப்பழிச்சுநர்க்கண் றிநயக்கருண்மோ
சினையாக்கணித்தனங்காப்புற் றமுத்தஞ்செறிக்குமொரு
வனையார் தடத்திலலவேலோனடித்தாமரைமலரே. (௨௭)

வேட்கைநிலையுடைத்தல்.

தூதுகூட் டெண்ட ஞிமிறினஞ் சார்வு
பிறுஅண்டின் றென்று பெரிதுளந் தருக்கி
யுறைந்துவாய் மடுப்பா னறைத்துளி தூஉய்த்
தேனிரூல் கிடப்பத் திசைமுகன் பராவி
௫ நீக்கறச் செறித்த மீக்கிளர் தண்டலை
யாருயிர் வருக்கம் பேறெனத் துய்த்தங்
கிறுமாப் பாகக் கிரணவின் சுதைதரீஇ
வான்மதி கிடந்த வானங் காட்ட
வம்மென் சீறடி யரிவையர் குழுஉக்கொண்
௧௦ டிணைதபு பெருநல மெய்த வேட்சிச்
சேண்விளங்கு சிறப்பின் மரணிலை நோற்றலை
நிரைசால் பல்சினைக் குரவினங் காட்ட
விழைதகப் பொலிந்து குழைதளி ரீன்று
நுண்முகைச் சிறுவீ நுனித்தலை யரும்பிச்
௧௫ சிறிதசைந் துலாய வடுவீன் றேமா

பொன்னுருக் கன்ன போதுசெய் பூங்குமிழ்
பவளத் தன்ன திவள்பூ முருக்கு
வெள்ளி திரண்டன்ன நித்திலம் வெடிப்பப்
பைங்குலை சுமந்த நெட்டிலைக் கமுகு

உ௦ சின்னஞ் சிறிய நலந்தரு நர்க்கும்
பென்னம் பெரிய நலம்பெற வருள்வான்
பாராட் டெடுத்த சீரார் கடுப்பத்
தண்சுவை யிளநீர்த் தாங்கிய தெங்கு
தாதவிழ் மலர்ச்சுமைக் காற்றா தொதுங்கி

உ௧ மெல்லென் றசைஇய முல்லைக் கொடியு
மதன்க ணிறுத்த மழையு மதியும்
பாகென மிழற்றுங் கோகிலப் புள்ளுங்
காதள வோடிக் களித்த விழியே
நாசியே யிதழே காசின் மிடறே

௩௦ தசைந்திடுவெம் முலைதானே
யிதன்பொறையா லெளிவந்து
நிலையல்லா துலைமருங்கே
வம்பவிழு மைம்பாலே
களங்கில்லாக் கவின்முகமே

௩௧ கேட்டொறு மின்பங் கிளக்குதே மொழியே
யென்றாங்கு, ஞாபகக் கருவியி னங்கைய ருறுப்பை
யுணர்த்தப் பொழில்வளம் பொலிமே யொருபாற்
றிசைக்கூலத் திரளிநற்கு
மரக்கலங்க ணிரைநிரையா

௪௦ வுலாவியநீ ரலைவரம்பின்
விட்டுவிட் டெழுந்த புளின முகட்டுப்
புலவுமணங் கான்ற புன்வலை யுணங்கும்
பரதவர் முன்றிற் சிறுகுடிப் பயின்று
வாழ்வுறு மகாருங் கோழிள மீன்பதைத்
௪௧ துயிரிழந் தொழிவ துவப்பிற் காணு

மறவினை நீங்காது வளர்கழிக் கரையில்

- மேனியொடு வாளுேக்கி
யொருவினை யுள்கா தருளே வேட்டு
௫௦ “நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் றேற்றஞ்”
சிறுவீழ்த் தாழை தெரிக்கு மொருபா
லென்று புறங்கிடந்த வுள்ளகத் தென்று
மிழுக்கா விழுக்குலத் திம்பரின் வந்தாங்
கருமறையோதி வருமுறை திறம்பா
௫௫ தொழுக்கிற் சிறந்துமற் றொருமையி னிருமையின்
புதவு மாற்றிற் பிரமா முதலா
வினைமா ணறிவினர் வினைத்தலை நிறுத்து
வேறுவே றுருவிற் கூறுபடு குண்டத்
தவிர்தரு மெழுநா வங்கியின் வேட்டு
௬௦ மாவுதி யானு மவிசத்துணும்
வெய்யோனான் மிகவெதும்பு
மாதிரங் குளிர்ந்து மாவளம் பூப்பத்
திருவருள் செய்கென்று தெய்வம வாழ்த்தித்
தன்வினை பிறவினைத் தலைமை மிக் கேன்ற
௬௫ மூவா யிரொனு முனிவரர் நாவாற்
கூறற் கொல்லாக் குணப்பெருந் திருவினர்
சீரியற் றமிழுட னூரிய முணர்ந்த
திட்ப வறிவின ரொட்பமிக் குடையர்
திருநடப் பெருமா னிவர்தமு ளொருவன்
௭௦ யாமென வுரைத்தற் றாந்தவப் பேற்றினர்
தொழுகையி னிருக்கு யொழியிற் பழிச்சத்
தடம்பெறு வெளியுட் குடம்பை போல
நிலபெறுநா மலர்தலை நிலத்துயி ரெல்லாந்
தத்தொழின் வகையின் முந்துடன் முதற்பெற்
௭௫ றொழியாது கறங்கு மொருபடம் போறலி

- னலம்பெற வேட்குநர் நலனே யுருற்றுப
வதுதா, னிற்றென் றறிவுகொள லெண்மைய தன்றூற்
கண்டொளி கருலக் கதிர்க்கு மொளியிற்
குலநலம் வழாஅக் குறிதலை மிலைந்து
- அ0 நன்மன ஞெகிழ்ந்து சொன்முறை தெருட்டி
யங்ையி னெல்லியி னங்கலத் தளித்த
நுகத்தலைப் பகலி னுந்தாச் செங்கோன்
மனுவழித் தோன்றல் கொடுவரி புனையத
ஞடஇய யாக்கை யொண்டவப் புலியனா
- அரு லறிவறிந் தான்ற விரணிய வருமன்
வைதிக சைவ முதுநிலை திறப்பா
நெறிகடைப பிடித்த வறிவு ளோரு
நினைந்த வாறே படிவம் புனைந்து
பிணங்கிய கொள்கைச் சமயக் கணக்கரு
- கூ0 முடற்பொறை வீந்து வயிரிற் வரினு
மழியா மான மதுபுரக் குநரும்
புலம்பட வுணரிற் பொருளிற் சிறந்த
நலம்படு பொருடா னவிறற் கில்லென்
றததொகப் பண்டமாற் றுதிசெய் குநருந்
- கூரு தாளாண்மை யொன்றே தலைமைய தெனாஅ
வேளாண்மை யாற்று மேதக் கவரும்
பறக்குடி மூன்றும் பொருந்து மாற்றின்
வாழ்வுபெற வைத்த மறுகுபல போக்கி
யைம்பெருந் திணையு ளாரும்பொரு ளாறது
- கூ00 நிரம்பி வழங்கு நியமமும் பிறவும்
வல்லாங் கெழிலின் வகைஇச் சொல்ல
வொன்றினென் றெவ்வா வொண்கதிற்க் குருமணிக்
கூம்பொடு வெள்ளிக் குன்று குயின் றன்ன
மிகுநிலை மாளிகை யியற்றி யகவயிற்
- கூ00 பரிதிமுகந் தடவிய விடைக்கொடி பரித்த

- புரிமுக மாயிடை மண்டபம் புனைதந்
தெம்மவ ராணவந் கறையிரு ளொதுக்கி
யலவாப் பேரின்ப வீட்டு ஞுறைவா
னருணெறி முறைசெய்து கொலுலீற் றிருப்பப்
கக0 பொன்வேயந் திட்ட நன்ன ரத் தாணி
யென்று முவந்த குன்றக் கிழவ
கடிநறை யசம்பிக் காவதந் கட்டி
மலர்த்தவி சிருந்த மாமறைக் கிழவ
னிணைதீர் செருக்கி னெழுச்சி னோக்குப
ககரு மறைமுதன் மனுவின் பொருட்டிறம் வினாஅப்
விடைகிறத் தாதான் முழைஞ்சுவின் விடுத்துப்
படைப்புப் படைத்த கடவு ளேறே
யமரர்க் கருளிய குமர நாயக
வென்று மொருபடித் தாய்நிலை பெறுவதூஉ
கஉ0 மனைத்து மூடுருவி நின்றனத் தறிவதூஉ
மெழுவா யிறுவா யின்றின் பாவதூஉ
மெனுமுத் தகுதிப் பெற்றியை யேனுந்
தாமறி யளவையிற் றம்மகத் துன்னூஉப்
போற்றுகர்க் காங்கே பொருக்கென வெளிவந்
கஉரு தவர்குறை முடிப்பா னவர்குறித் தாங்கு
நிகழுநக் டோடலு நிலைஇப் பண்பே
யதனாற், பண்பு தொகுதலொடு வினைதொகு பான்மை
யாறு முகனுந் திருவரு டதும்பி
வழிய விழித்த பன்னிரு விழியு
கக0 மறவருள் குறிக்குந் திறநிலை யோவா
வைவேன் மறிந்த வரையகன் மார்பு
மையிருட் பிழம்பி னெய்யெனத் தோன்று
மிருகதி ரென்ன மயின்மிசைக் கிடந்த
திருவடி யிரண்டு மரிவைய ரிருந்த
ககரு விருமருங் குடனே யெமதுகண் காண

குமரவேள் மும்மணிக்கோவை.

வுலகப் பொருளைப் புலனுறக் கண்டும்
போக்கற் றிருந்து நீக்கறத் தேர்ந்து
மின்னு நுகர்வி னிடர்மிக் கிரங்கி
நன்னர் நுகர்வி னசைமீக் கூர

கசு0 வதுவது வாகிநின் றழுங்குநெஞ் சொருங்கி
யெற்றவ முள்ளக் கோயிலிற் சிற்றம்
பலமெனும் பதமம் பில்குபே ரின்பத்
தேனுகர் வண்டிற் சிவணிக் குகனென
நிற்கண் டெறப்ப நல்குமதி நிகரின்
கசுநி றிழுமென வொழுகிய வமிழ்துறழ்
செந்தமிழ்ச் சங்கத்து முந்துபுல வோனே.

(௨௮)

தோழிதேற்றல்.

புலந்தொகுத்தோர் போற்றுங் குமரேசன் பொன்மன்
றிலந்தொகுத்த வாழ்வடைய வேந்த—லலந்தொகுப்பக்
காணு னருள்புரிவன் கண்டாய் கவலொழிதி
பூணு ரிழையாய் புலர்ந்த.

(௨௯)

இயல்பினைத்தேன்றல்.

புலம்பெறுமாற்றினுழிதரல்தீர்த்ததுபோகட்டென்று
நலம்பெறுமாற்றிற் குறையிரந்தய்தனமதியல்பாம்
அலம்பெறுமவ்வவர்வேட்டனவேட்டாங்கருளுமியல்
பொலம்பெறுசிற்றம்பலத்திற் குமாரன் நன்பூங்கழற்கே.

(௩0)

உரி அமையுடைகூறல்.

புரையாக்கிடந்தனவெல்லாந்தவிர்த்து பொதுவதனில்
விரையாக்கலிசெய்குமாரபபெருமான் மிசையருளால்
உரையாக்கிடந்தவிம்மும்மணிக்கோவையுவுவனடிக்கே
வரையாக்கவினெறையையுரித்தாகுமிவ்வையகத்தே.

சிதம்பரம்

குமரவேள் மும்மணிக்கோவை.

மு ன் றி ன் று.

ஜம்.

குமரவேள் மும்மணிக் கோவை அருங்குறிப்பு.

விநாயகர் துதி.

குலவல்-விளங்கல். குறிக்கொண்டு - உறுதியாகக்கொண்டு. ஈண்டுக் குறிக்கொள்வோர் அடியவர். நித்தன்-சிவபெருமான். பொலிதல்-தேவர் கயமுகாசுரனை வென்று விளங்கல். கற்பக மென்றதற் கேற்ப அன்பு நீராகவும் நெஞ்சம் புலமாகவும் உருவகிக்கப்பட்டன. பொற்புறுத்தல்-பொற்புறுவித்தல்.

நூல்—க.

கிளத்தல்-சொல்லுதல்.

க. தேமணம்-தெய்வமணம்.

கூ. காண்தக-அழகுதக்கிருக்கும்படி.

சு. முற்பயன் பிழையாது அப்பயன் கொண்மார் - பழவினை தவிராது அதன் பிரயோசனத்தை நுகரும்படி.

டு. ஈரிருபிறப்பு-அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிச்சம், சராயுசம் என்பன.

சு. எழுதிறம்-எழுகூறுபாடி. அவை தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பன. அவற்றிடம்-அவற்றிற்கிடம்.

கஉ. தவலல்-கெடுதல்.

கக. இடன்வரைத்து உன்கி-இடத்தை அளவு படுத்திக் கருதி.

கஎ. மேனிலம்-சுவர்க்கம்.

உ௦. ஆகன்மாற்றின்-ஆதலினாலே. எண்ணுவரம்பு - அளவையின் முடிபு.

உஉ. பிறவியென்றது மக்கட் பிறவியை.

உக. பேறு-பெறுதல்.

உச. நன்று-நன்மை.

உடு. முளிபுல்-உலர்ந்தபுல்.

கஉ. படர் இவையோடு நிற்கு எவனோ தொடர்பு-துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய இவற்றுடன் நினக்கு யாது சம்பந்தம்?

கச. வர்பு-ஏறி.

ச௦. மறை - எதிர்மறை. எனவே பெருமை என்றபடி. “அண்டங்

க ளெல்லாமணுவாக வணுக்க
 ளெல்லா, மண்டங்களாகப் பெரி
 தாய்ச் சிறிதாயினான் ” என்பது
 திருவிளையாடல் பாயிரம்.
 ஈசு. பேர்தருகுறி - பேராற் குறிக்
 கப்படும் உருவம்.
 சஎ. கொடுவரி-வியாக்கிரபாதர்.
 சஅ. அரவு-பதஞ்சலி.
 ௩௦. படிவு-வடிவு.
 ௩௩ அகம் ஏழனுருபு.
 ௩௩. வேணவா-மிக்க அவா. அறிவு
 வேணவா செயல் முறையே
 ஞானம், இச்சை, கிரியை
 ௩௭. யாதும்-சிறிதும்.
 ௬௬. நெஞ்சே! ௩௨. இறைவன்
 அடிக்க ளலம் அகம் பூப்பப் ௩௭.
 புலனிலை நிறுத்துபு ௩௬ அன்
 பின் வழாது ௬௬ அமைவு கூ
 ர்ந்து ௬௨. இடரைத் தூர்ப்பி
 ௬௩ உய்தி என்று ௬௪. அறை
 மொழிவினும் ஓர்ந்து ௬௬. பே
 று பெறலாற் களிமதி.

2.

ஏக்கறுதல் - ஆசையாற் றுழ்ந்து
 நின்றல். தாக்கற்று - ஒருபற்று
 மில்லாது.

In.

கருலல் - கலத்தல். எண்பெற்ற-
 தியானத்தாற்பெறுகின்ற. தன்
 னென்றது-வண்மணியை, உண்
 பெறல்-அனுபவமாதல்.

சு.

கையுறை - கையிலுறுவது. என்
 றது இங்கே மனமொழி மெய்
 களை, ஏல்-ஏற்றுக்கொள்க. கட்
 டிரை-பொருள் பொதிந்தவுரை.

க. மணி - மண்ணுதலாற் போந்த
 பெயராதலிற் காரணவிடுகுறி
 யாயிற்று. மண்ணுதல் - சாணை
 தீற்றுதல்.

2. வரையாது-நீங்காது.

௩. கைக்குரிய - வளப்பமாவது ஈ
 கையேயாம் என்னுமுரை.

௭. துள்ளி-விரித்தல் விகாரம்.

௧௦. ஈம்-ஈயும்.

௧௧. தலைவன் - வருணன். ஆசை-
 திக்கு.

௧௪. தலைவி தலைவனைப் பிரிந்து
 இரங்குதலினும் அவனோடுஉள
 தலினும் கூட்ட நிகழாமையின்
 ஓராற்றியைபெனப்பட்டது.

௧௬. உட்புறம், புறப்புறம் என்பன
 வற்றுள் புறம் ஏழனுருபு. உள்-
 மனம். ஒட்பம்-ஞானம்.

௧௭. தன்னைச் சிவனுதலாவது
 யாறு, தன்னின் மூழ்கிறோர்க்கு
 அகமாசு கழுவி ஞானத்தையும்,
 உடன்மாசு கழுவிப்பிறவற்றை
 யும் பெறுமாறு கொடுத்தல்
 போல, மூழ்கியவருந் தம்மை
 யடைந்தார்க்கு அவ்வாறு கொ
 டுக்குந் தகுதியாகச் செய்தல்.

௧௯ யாறு மருதத்தைவளமுறுவித்
 துத் தன்னோடு கலத்தலின்
 தானும் ஆம்மருதத்திற்கு உபக
 ரித்தல் வேண்டுமென்பது கரு
 தியோ?

௨௬. விழை-உவம உருபு.

௨௮. சந்திரனிடத்தே மலர்ந்த
 நீலம்போல முகத்திலே மலர்ந்த
 கண்ணுடையராகிய, மேகத்தை
 நோக்கும் மயிலைப்போல விளை
 வை நோக்கும் உழத்தியர்.

௩௬. ௩௭. நாவாய் கால் என்பன
சிலேடை.

௨௬. தோளார் ௨௭. முலையார் ௩௦.
விழியார் ௩௨. மஞ்ஞையென
௩௩. விளைவு ௩௪. விழையும்
உழத்தியர்குழ் ௩௫. புலம்.

௨௨ தக்கார்க்கீகைதலைப்-பட்டிடி
ன் ௨௩ பொருள்கள் எய்திடும்
என்ற ௨௫. உரைத்திறனாலே
௩௬. நெற்றிரளை ௩௭. உண்டு
௩௮. செலீஇ நிறீஇ ௩௯. செழி
க்குமென்கின்ற இதற்காகவோ?

௫. கன்மேந்திரியங்களி லொன்றா
கியகையின்றொழில் தானமென்
பதுபற்றி இங்ஙனங் கூறப்பட்ட
டது.

௨௨. தக்கார்க்கீயின் ஒன்று பல
வாய்ப் பெருகி வருமென்பது
“உறக்குந் துணையதோராலம்
வித் தீண்டி, இறப்ப நிழற்பயந்
தா அங் - கறப்பயனுந், தான்
சிறி தாயினுந் தக்கார்கைப் பட்
டக்கால், வான்சிறிதாப் போர்
த்து விடும்.” என்றதினறிக.
நாலடி. அறன்வலி யுறுத்தல்.

௪௫. கணிததல் செல்லா உரு-மன
த்தினாலும் இவ்வளவென்று
அளக்கமுடியாத உருவம்.

௪௮. நோதகவு-துன்பம்.

௪௯. விரும்பின தருஉம் இயவுள்
பெரும்பெயர் தருஉம் இயவு
ளென் இயையும். விரும்பின-
இம்மையின்பங்கள். பெரும்பெ
யர்-பெரும்பொருள். அது வீடு.

௫௫ உயரி - உயர்ந்து.

௫௬. உடம்பிடி-வேல்.

௬௧. மல்கியன்றிச்செல்கலா வினை-
அனுபவமாயினன்றி நீங்காத

ஊழ். “ஒழிகென வொழியா
துட்டும் வல்வினை” என்பது
சிலப்பதிகாரம் நாடுகாண்காதை.

௬௨. அல்லாந்து-வருந்தி.

௬௪ “பொன்னூர் திருவடிக் கொ
ன்றுண்டுவிண்ணப்பம்” தேவா
ரம். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.
திருத்தாங்காணைமாடத் திரு
விருத்தம்.

௭௦. மன்னிய-மன்னும்பொருட்டு.

௫.

காபாலர் மாபாலர் பூபாலரை
னக்கூட்டி இரத்திரன், விண்டு,
பிரமனைனக் கொள்க. ஆம்-
உரிமை, இன்புறுதற் கேதுவா
கிய உரிமைப் பொருள்கள்.
தில்வவனம் - தில்லைவனமாகிய
சிதம்பரம்.

௬

குறை - இன்றியமையாப் பொ
ருள். அது ‘வினைக்கண்வினை
கெட லோம்பல் வினைக்குறை,
தீர்த்தாரிற் நீர்த்தன் றுலகு’
என்பதனுணர்நக. திருக்குறள்.
ஆள்வினையுடைமை.
ஏனைப்பொருள் மண், பொன்.
சவி-ஒளி.

௭.

ஒம்படை-காவல்.

௧. பலமுக்கமாக எனமாறுக.

௨. உலப்பில்காலம் - முடிவில்லாத
காலம்.

௪. குரவனின்-குரவினைப்போல.

௫. இருவேறியற்கை-திருவுடைய
ராதலும் தெளிவுடைய ராத
லும்.

எ. தற்பயன் - இச்சரீரம் பெற்ற
மையின் பிரயோசனம்.

அ. அரிதின் உய்க்கும் வைகல்-அரி
ய காரியங்களில் உபயோகிக்கும்
காலம்.

கஉ. பிரணவத்தை முன்னே உ
டைய மொழியென வியையும்.
பிரணவ விளியுமாம்.

கரு. ஒலி, பெரிதாய்த் தோன்றி
வரவரத் தேய்ந் தொழிதலான்
மடவோர்செய்திக்கும், தோன்
றும்போதே நூற்றிசையும் ஒரு
ங்கே பரவுதலான் அக்கினிச்
சடருக்கும் உவமையாயிற்று.

கஅ. தோற்றாவு-தோன்றுதல்.

உக. பதநிலை நிலைக்கெலாம் முத
னிலை - பதத் தொகுதியாகிய
தூங்கட்கெல்லாம் முன்னேறிந்
பது. (முதலால்)

உஉ. வரைபாயறை - எழுதாமறை.
சுருதி என்றபடி.

உச. துறைவழியேவ - கன்னெறி
விலே அறிவுசெல்லுதலால்.

உரு. அது என்றது தொழிலை.

உச. நவீகத-விவக்கு.

உஎ. செய்கத - விதி. பயன்-தர
ச்சி.

உஉ. எச்சமினத-குறைவல்லாமல்.

உடு. இச்சை ஞானத்துடைக்கும்,
அறிவானிசுத்தலின்.

உஉ. பொதுவறிவு இஃதொன்று
தோன்றுகின்றதென்பது. ஐயம்
அதுவோ இதுவோ என்பது.
திசுபு ஒன்றை மற்ருென்றாய்த்
தணிவது. உணர்வாவது பெ
யர் சாகிமுதலியவற்றால் சவி
கற்பஞ்செய்து புலப்பட வறி
வது. மா ஒன்றன்பெயர், மாத்

தன்மை சாகி, அதன்வண்ண
ம், வடிவம் முதலியன குணம்,
நிற்றல், தளிர்த்தல், பூத்தல்
முதலியன கன்மம், மரமென
நிலைபெறுதல் பொருளாகை.
இதுவே சவிகற்பவுணர்வு.

ருஎ. கண்கூடு-பிரத்தியக்ஷம்.

சஉ. வரைகுறை - கொள்ளுகின்
றனை.

சரு. முதுக்குறைவு-பேரறிவு.

சஅ. அருங்குறைத்து-அறிது.

அ. அரிதின் உய்க்கும்வைகலை கூ.
வறிதுபோக்குற்று கடு. உழி
தருவேமும் கக. அறிவுகொள
ல்வேண்டி கஉ. எளுஅ கரு.
எளுஅ உடு. எளுஅ உக எளுஅ
உஉ. மன்னும் உரு மறையை
க. ஒருங்கி உ. தூக்கி ச. செய்
குரவனின் உரு. அருளினே.

உக-சரு. பொதுவறிவும் ஐயமும்
திரிபும் உணர்வும் முதுக்குறை
வும் ஆகிய இவற்றை முந்துறுக்
கும் ஞானகாண்டம்.

ருடு. மறையன் பிரணவத்தொடு
புணர்த்து முருகக்கடவுள் நாமம்
மும்முறை கூறியிருப்பதை
"வேதம்முக் கனல்குழ்
வேள்வியிற் சுப்பிரமணிய னே
மெனவே முக்காற்கூறும்" என்
பதினறிக. காஞ்சிப் புராணம்
குரரகோட்டப்படலம். கசு.

ருச. அறக்கழிவு-பாவம்.

ருரு. சிம்பிரி-பொருமை.

ருஎ. விழுக்காடு-குறைவு.

சஅ. பேறு-பெறுவது. அது முல்லை
யென்னும்பெயர். முல்லை-கற்பு.
முல்லை மகளிர் சிரித்தலால் ம

லர்வதாகலின் இவ்வாறு கூறப் பட்டது.

எக. ஆய்ச்சியர்நக, சுசு. கற்புப்பிறழாது சுஎ. கைபோதந்த சுஅ. பேறு யாண்டும் சுசு. பிரியாது உடன் வாழ் வாழ்வின் நின்றே மை எ0. நகுதல் மீக்கோள் இலை எக. என்று எதிர்த்து எக. தளவு.

எக. தளவு-முல்லை. எசு. பொருள்புகன்றென மாறுக. எசு. வாயில் - இந்திரியம். எஎ. புலம்புரிபயன்-அறிவாலடையத்தக்கபயன்.

அ0. மடை-நீர்கொள்ளுமிடம்.

அசு. அணிந்த-அலங்கரித்த.

அசு. அகவல்-ஆடல்.

அஎ. உணங்கும்-உலரும். உமட்டியர் - நெய்தற்பெண்கள்.

அக. பாக்கம்-நெய்தனிலத்தூர்

க0. ஒழுக்கிய-ஒழுங்குபடுத்திய.

அசு. புண்ணை இருந்து அஎ. ஒப்பிய உமட்டியர் அஅ. குரவை அயரும் அக. பாக்கத்து உமணர் க0. புனலுலகுந் திரிதந்து கூஉ. பிறங்குவேழுக்கு கூடு. வரை வளம் படுக்குநர் எக. முல்லைவளம் படுக்குநர் அக. பணை வளம்படுக்குநர் அஉ. எல்லாமியங்கல் அக. மண்ணுலகன்றி ஒன்று மின்று ஆயின் கூக. எதிராவரோ? என்று இயம்பி கூசு. உலாய கூடு. சுதியென்க.

அ.

மகள் - பெண். முறைப்பெயரன்று. நிறை-கற்பு. பறை-ஒலி. குமரவேளே! தழா தொழியின் நனதருள் எவ்விடத்தது?

க0.

க. தலைநாள் - அநாதிகாலம்.

உ. கப்புதல்-முடிதல்.

க. ஐயவி-வெண்கடுகு.

ச. உறுகல்-பெருங்கல்.

டு. கையறவு - செயலறுதற் றுன்பம்.

எ. எமியேம்-யாங்கள்.

அ. நங்குத்துய்ப்பன-திருஷ்ட கன்மங்கள்.

கூ. ஆங்குத்துய்ப்பன - அதிருஷ்ட கன்மங்கள்.

க0. இருவயிற்றுய்ப்பன - திருஷ்ட டாதிருஷ்டகன்மங்கள்.

கக. வீடு-விடுதலை.

கசு. எழுநாவன்னி-காளி, கராளி, மனோசையை, சுலோகிதை, சுதாம பாவருணை, புலிங்கினி, விசுவ ரூபை என்னும் ஏழு நாக்குக் களையுடைய அக்கினி. இவற்றின்பெயர் இரணியை முதலாகவும் கூறுவர்.

உக. கருவி-கரணம்.

உசு. உய்த்துணர்காட்சி - பகுத்தறிவு.

உகூ. இடையறவுபோக - நடுவிலற்றப்போகாயல் (இடைவிடாது.)

கக. ஆதியான்மிகம், ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம்.

கஉ. நடவதல்-செலுத்துதல்.

கக. எண்ணமின்றி முறுகிய புண்ணியம்-அபுத்திபூர்வ நல்வினை.

கடு. அடிப்பட-ஆதாரமாக.

கசு. இன்னுங்கு-துன்பம்.

கஎ. 'தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகி' திருவாசகம். போற்றித்திருவகவல். சஉ.

சஎ. மயர்வு-மயக்கம்.

சஅ. பிறக்கிட்டு - முதுகிட்டு.

எ. எமியேம் உ. இருளில்நு. நோதல் கூ. தவிர்ப்பான் கக. ஆசாமியமும் கூக. அமர் சஞ்சிதவீடு கூடி கடு. வாழ்வின் உறைதருமாறு கஅ. சத்திதனையாக கக. மாயையின் வினை துய்ப்பான் உச. போகமும் பிறவும்உரு. தந்ததூஉமன்றி உக. உய்த்துணர் காட்சி (தந்து) உஅ. உதவி உக. புரிந்து கூ() வினை கூ. முந்நெறியான் விடுத்து கூஉ. நடவு நாண்முறையில் கூசு. புண்ணியம் கூரு. கேர கூக. இன்னாங்கு ஒழிய கூக. செய்து ச0 மகிழ் ஆர்வத்து ரக. சரித்து சசு. கைவந்திடுநான் சரு. அணுகுபுரு. அருள்புரிந் என்க.

கரு. பற்றுது-நிலைத்திராமல்.

கக. அவாக்கு-அவாவுக்கு.

கஎ. 'எய்யாமை-அறியாமை.'

எஉ ஆனமை-சீங்காமை.

அச ஈட்டியற்சாந்தம்-தேநிம் இயற்கையுடைய அமைதி.

அரு. உரக்கோல்-வலியஅம்பு.

அக. இறவுளர்-வேடர்.

கஉ. மையாந்திட-மயங்க.

கக. கவின்று-அழகைக்கொண்டு.

எஅ - கூ0. கொடிகள் மரம்; சதை அருவி; கம்மியன் எழுதிய தாளம் அருவி மருங்கிற்கிடந்த மணிகள்; காவலர் இறவுளர் இவை முதலியவற்றால் மாடங்கள் மலைகளே நிகர்த்தன.

எக. செம்மால் கூசு. நகரோய் கூக. அண்ணல்மணியே கஎ. தலைவ!

எக. ஆவதூஉம்குஅ. உணர்குதி.

கக.

இடிகும் - ஒசிகின்ற. வடுகிடந்த கண்-வடுகிடந்தாலதனையொத்த கண். ஆம்-ஆல். எழிலிவரவு தலைமகன் வரவைக் குறித்தலின் கிடைநிலையிற் போமுன் தோழி அதனைக் கூறினாள்.

கஉ.

அந்தமாமது - அந்த அனுபவமாகியதேன். மந்தமின்றி - சொர்வின்றி.

கரு

உ ஆவயின்-அவ்விடத்து.

அ. உரைமனமிந்தஉறுபொருள்-வாக்கு மனத்தோமாகிய பரம்பொருள்.

கக. அறிநிலை-பாசவறிவு, பசவறிவு களாலறியுத்தன்மை.

கக. யவனர்-சித்திரக்காரர்.

கக. ஞானிபர்.

கஎ-உக. இபமம், நியமம், ஆசனம், பிராணயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி முறையே காண்க.

உரு. யோகியர்.

கஉ. கிரியையர்.

கக. புறத்தொழில்-நன்னெறிக்குப் புறம்பான பாவத்தொழில்.

கக. சரிபையர்.

கஅ. கோல்-தராசுக்கோல்

கக. 'கந்தழியாவது ஒரு பற்றுமற்று அருவாய்த் தானேநிற்குந்தத்துவங் கடந்த பொருள்'

சக. நடலை-பொய்.

சஉ. முடலை-முறுக்கு, வளைவு.

சஎ. கொதுமலர்-அயலோர்.

ருச. ஏக்கழுத்தம்-தலையெடுப்பு.

கூ0. ஐயரும் பாசம்-ஆணவம், கன்
மம், மாயை, மாயேயம், திரோ
தாயி.

கூரு. கொண்டி-கொள்ளை, குவல
யக்கு-பூமிக்கு.

அ-கூஎ. அ. உறுபொருள் தானும்
கூ. பார்த்தும் முனைபுழிகு0. ஒரு
வலின் கக. புறம்படுத்துச் கட.
சிறந்து ககூ. துய்த்து இருக்குநர்
கஎ. ஒருங்க கஅ. பயின்று ககூ.
மடங்க உ0. நேசித்துச் உக. சமா
தியின் உச. ஏகமாகிப உரு. பிற
ங்குநர் கூஉ. பொலிகுநர் கூசு.
குலவுநர் (இவர்க்கு) கூஎ. வினை
கூஅ. கோல்பேறலின் கூகூ. கந்
தழியெய்துவர் ரூச. எளுஅ
.....கூரு. தேறுகின்றிலம்.

கூரு. குவலயக்குக்கொண்டி என்று
கூசு. வாழ்வு அளித்த கஎ. வள்
ளால்.

எக. கிடை-வேதத்தை ஒரு சேரச்
சொல்லுவித்தல்.

எச. புலன் உழுது உண்மார்-அறி
வால் உழுது பயன்கொள்வோர்.

எஅ. உள்ளறைபோதல் - மனநிலை
தளர்தல்.

அக. முள்ளரைக்கொடி - தாமரைக்
கொடி.

அரு பழநிய-முதிர்ந்த.

கூ0. உயவுஇலாதமயல் - நினைவை
இல்லாததாகச் செய்கின்ற மயக்
கம் : உயவு-நினைவு.

கூக. குருகு பெயரியவரை-கிரவுஞ்
ச மலை.

கூஉ. அறிவு பெயரிய வேல்-ஞான
வேல்.

கூகூ. ஆடவர் அ0. தம்வழிப்பபேய்ம்
வரம் இரப்ப எஎ. மங்கையர்,

அகூ. மார்பின் அச. ஒச்சிய அ
டிச்சிலம்பு

கூரு நன்று-பெரிது.

எ0. அதனூல் கூரு. நின் திருவடி
யன்றிப் பெரிய பொருள் மற்
றிலை.

கரு.

பொழி “ வேண்டிவார் வேண்
டுவதே யீவான் கண்டாய்”
என்பது முதலியன. தட்குதல்-
தடைசெய்தல். மொழியைவினை
தட்குதல் என்ன முறைமை?

ககூ.

கூ. அற்றம் - சோர்வு.

ச. இனமாவது ஈண்டு மக்கள்
யாக்கை.

அ. உடுத்து-உடுத்த.

கஉ. கலாய்த்து-வேறுபட்டு.

கஅ. புடைபெயர் வாயில்-கன்மேற்
திரியம்.

உகூ. ஐவகைத்துயர் கருப்பாசயப்
பை உறுத்துதல், அகிற் சலம்
பூர்த்தல், உதராக்கினியா லெ
ரிப்புண்ணல், பிரகூதவாயு முரி
த்துத் தள்ளுதல், யோனித்து
வாரத்தால் நெருக்குண்ணல்
என்பன.

உஎ. பிறந்தை-பிறப்பு.

கூ0. அமலல்-தங்குதல்.

சஉ. இடையகம்-உள்ளிடம்.

சகூ. ஆய்தக்குறி-ஆய்தவெழுத்து.

சச. குழிசி-பாணை. முரவை-தவிடு.

சஎ. சொன்றி-சோறு.

சகூ. குய்-தாளிப்பு. கருனை-கூட்டு.

கூஉ. சுமடு-சும்மாடு.

கூகூ. கமரிறைந்து - மிகநிறைந்து.

கூ0 ஐவகை யமளி-பஞ்சசயனம்.

“சிறுபூனை செம்பஞ்சு வெண்

பஞ்ச சேன - முறுதுவி சேக்
கையோரைந்து.”

கௌ. தழை-துப்பம்.

எஃ. தழந்த-தழாவிய.

எஃ. கிடைத்து-அணுகி.

அஃ. கலம்-மரககலம்

அஃ. பண்டமாற்று-பரிவர்த்தனம்.

அஃ. கவர்க்கும்-பிளவுபட்ட. இவ
தல்-உலோபம்.

ஃஃ. உறவர்-மேலோர்.

ஃஃ. அறுதி-பாசம், கொடை-கொ
டுக்கும்பொருள்.

ஃஃ. உருத்து-கோபித்து.

ஃஃ. மயற்கை-மயலின்சிறுமை.

ஃஃ. சிகரி-கோபுரம்.

ஃஃ. குயின் அமர கௌ. விண்ணி
டத்துத் தாய் கஃஃ. புங்கவரும்
கஃஃ. நீர்வரைப்பில் இறங்கி
கஃஃ. அருளாளன் குறிகண்டு
கஃஃ. குறைமுடித்துச் கஃஃ. செ
ன்மார் இலங்கிய சிகரியென்க.

கௌ.

மாழாமல் - மயங்காமல். புலிவாழ்
கடறு - வியாக்கிரபாதர் வசித்த
தில்லைவனம்.

கஅ.

பேரின்பருளுதல்-ஈண்டுப் பிரண
வோபதேசஞ்செய்தல்.

கஃ.

க முழுநெறி-பெரியநெறி.

உ. அறவர்ப்புரைதல் புறநலம் பூத்
தற்கேகொன்க.

ஃ. பற்று-பற்றமுடியாத.

ஃ. உடம்பாட்டிலிருந்தன எதிர்
மறையாகவும் எதிர்மறையி லி
ருந்தன உடம்பாடாகவும் மாற்
றி என்றபடி.

கஅ. இறம்பூது-வியப்பு.

உஃ. பாற்றம்-தூத்தம்.

உச. அஞ்சுதக்கன-அஞ்சுத்தக்கன,
பாவங்கள்.

கௌ-உஃ. கஃ. திருமால் ஃ. புறநலம்

பூப்பப் ச. படிவுகொடு கஃ. திரி

ப்ப கௌ. மனவலி பிறழ்ந்து

உஃ. தெய்வத மிவர் கொலெ

ன்று உஃ. குறிசெய்து உஃ மா

தமர் படிவங் கருத்துட்பாது

உச. படர் விளைத்த உஃ. பதகர்.

ஃஃ. பதம்-சோறு.

ஃஃ. செம்பொருள்-பரம்பொருள்.

ஃஃ. ‘ தன்னை.....ஆயினேன்’

கிருமுருகாற்றுப்படை, ஆசி

ரியர் நச்சினுர்க்கினியருரை

மேற்கோள்.

உஅ. பெருமான் ஃ. செம்மல்

ஃ. விழிப்பொறி, சஉ. நோய்

தவிர்பாக்கு அருளுருக்கொண்

டதலைவன்.

சச. மள்ளர்-மருதநிலமாக்கள்.

சஅ. மிளை-காவல்.

ஃஃ. விற்றது-செறிந்து.

ஃஃ. ஒருநெறி-ஒரொழுங்கு.

ஃஃ. ஊழ்-வரிசை.

ஃஃ. கூம்பு-சிகரம்.

ஃஃ-ஃஃ. பயிர், மரகதப் பந்தர்;

பொற்றமுரை, பொற்சிகரம்;

செந்தாமரை, விளக்கம்; வாளை

யலவன் செல்வரென்க.

ஃஃ-ஃஃ. அறம், பொருளின்பங்க

ளையும்; பொருள், இன்பத்தை

யும்; இன்பந், தன்னையுமே தரு

தலின் இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

எஉ. காட்டம்-விருகு.

எஃ. உண்ணிலையாகி - அந்தர்யாமி

யாகி.

அக. காண்வா-காண்.

உக.

ஒருவர் ஒருவர்க்குக் கண்போ
ன்றவரொனப்படின் அவர்க்கு
அமையம் நேர்ந்தபோது உதவி
புரியத்தக்கவராதல் வேண்டு
மன்றே? நீவிர் கண்போன்றவ
ரொனப்பட்டும் எனது துயரம்
குமாரற்குக் கூறிலிர் இஃதோ
நுமக்குப் பெருமை என்றா
ளெனக.

உஉ.

க. பீடு - பெருமை. அலமந்து-சுழ
ன்று.

உ. அஃகுதல்-சுருங்குதல்.

ச. குறை பெய்தல்-குறையை நீக்
குதல்.

ரு. இங்கிதம்-சூறிப்பு.

கௌ. மறுவல்-மறுபடி.

கக. பெருநீராளர் சிலேடை.

கரு. கொன்னே-வீணாக.

உௌ. முடிக்கஅரும்-முடித்தற்கரிய.

உக. கதிப்ப-சிறப்ப.

கக. கண் இலாது-தாக்கூணியமில்
லாமல்.

கஉ. மறுக்கம்-மயக்கம்.

கக. பாடுகிடத்தல்-வரங்கிடத்தல்.

சஎ. சலந்தி, அம்புராசி, ஆர்கலி
என்பனசிலேடை.

ருரு. அல்லுழி-அல்லாதவிடத்து.

எக. உராய்-உலாவி.

சுக. நாவாய் சுக. பெருநீர் எஅ.
பரவை சிலேடை.

உக. இவள் இஞ்ஞன்று கௌ. குரு
பாற் குறித்து கச. வேண்டுநர்
கக. பாடுகிடந்த பொன்மன்று
கஎ. எந்தாய் கக. குரிசில் சௌ.

உயிரே எளியோய் சக என்று
சஉ. கலுழ்ந்தனளாகிப் சக. பே
தையாயினை சச. பேற்றை
சரு. வினக்கை சக. அமிழ்தைத்
சக. துயருறுத்தி ரு. ஆர்கலி
செய்குதி.

உரு.

உறவு-அன்பு. பிறவாற்றிலவாம்-
பிறநெறிகளிற் செல்லுதலில்
லாத. திருகினர்க்கு இல்லை
உடையார்க்கருளும். என்க.

உச.

நீடல்-கால நீட்டித்தல். படர்-
துன்பம். நிற்பெயர் அம்சமென்
பது. யோகியர், ஹஸு. ஸௌ
ஹு. எனப்பாவனை செய்து
பயன் பெறுவரென்பது யோக
நூன்முடிபு. காதலர் - ஈண்டு
யோக வேட்கையுடையவர். ததி
தந்து-காலம் வாய்ப்ப. அம்சமெ
ன்னும் பெயரே பயன் பெறு
தற்கேதுவாயின், அதன் பொரு
ளாகிய நீபயன் பெறுதற்கேது
வாகாதிருப்பது முறையன்றெ
ன்பது கருத்து.

உரு.

க. வறன்-வறுமை.

உ. ஆறு-வேதாங்கங்கள்

ச மூன்றுபகல்-கால யுச்சிமாலை.
ஆறுதொழிலாளர் தருப்பண
நீர் விடுத்தாற்போல, மங்குல்
காலம் ஈபாய்க்காது உறைபி
லிற்றுங்கோடு.

அ. உறை-துளி.

கக. வெளில்-கட்டுத்தறி.

கஉ. காழ்-வயிரம்.

கந. ஐவனங்குறுவ-மலைநெல்லைக் குற்ற.

கஅ. ஏழிலைம்பாலை - யானை மதம் போல் நாறுமொருமரம்.

கக. புய்க்கல்லா-பிடுங்கமுடியாத.

உசு. அட்டி-சொரிந்து.

உக. பக்கத்து முடிப்பது கொண்டை; பின்னேசெருகுவுதுசுருள்; சுருட்டிமுடிப்பது குழல்; பின்னிமுடிப்பது பனிச்சை; உச்சியின் முடிப்பது முடி.

கசு. மதுகை-வெற்றிப்பாடு.

கசு. தாமரை காமத்தை நினைப்பூட்டுவது.

கஅ. நீலம் கொல்லுவது. இவை மதனம்புகள்.

சௌ. ஆடவர் சிலேடை.

சசு. என்னவும்-எவ்வளவும்.

ருக. போக்கு-குற்றம்.

ருஉ. ஆசறுகாட்சி - குற்றமற்ற அறிவு. அது நிருவிகற்ப ஞானம்.

ருசு. கொங்குரை-மாற்று யாந்த பொன்.

ருஅ. புற்கெனல்-பொலிவிழத்தல்.

சுௌ. கதழிய-வேகங்கொண்ட.

சுஅ. செழுவிய-செழிய.

எக. புகலா இன்பு - உரையளவில் டங்காத விற்பம்.

எடு. இம்மியும்-மத்தங்காய்ப் புல்லரிசியளவும்.

எஎ. புலம்புவருத்தம்.

சுௌ. சாம்பிய-வாடிய.

சுஅ. பனுவல்-திருமுரு காற்றுப் படை.

சசு. முலையினன் ஆதலை (இளமையினை யுடையாளென்பது கருத்து) என்னவுங் கருதாது சஎ. உட்புகுதந்தகள்வ! சஅ. கவினு

ள் சசு. ஆர்த்தஞான்று தொட்டுரு. இன்பங்கிடைப்பான் ருஉ. ஐயர் போன்று ருசு. நிறத்துத் (நி). தகவு பிரிதாசிப் (நி). புற்கென்று ருசு பிரபூப்ப. சுஉ. நாசி காற்று நல்க சுசு. உண்கண் சுசு. நீர்த்துளி சுரு. சிதறக் சுஅ. கொடி சுசு. சாய்ந்தெனக் எௌ. கிடந்த எடு. நாணம்பூனது எசு அரற்றிப எஎ. புலம்பு கூர்ந்த பாவை.

உஎ.

இகப்பற-நீக்கமில்லாது. அருண்மோ-அருளுமா? வனை-அழகு.

உஅ.

க. சார்வு-வாழிடம்.

உ. பிராண்டினென்று - பிறவிடத்திலில்லை யென்று. இரால் மதியையும் தண்டலை வானத்தையங்காட்ட

கஉ. குரா-பாவைபோற்பூக்குமோர் மரம்.

கக. விழைதக-விரும்ப

கஎ. பொலிமே-பொலியுமே.

கஅ. கூலம்-பலபண்டம்.

சக. புளிநம்-மண்மேடு.

சஎ. சண்ணித்த-பூசிய.

ருௌ. "நிலையிற்பிறியாது"...குறள்.

ருசு. இருமை இன்பு-இம்மை மறுமையின்பங்கள்.

ருஎ. பிரமா முதலானவர் வேள்விக்குரிய முக்கிய அங்கத்தினர்.

ருஅ. வேறு வேறுருவிற் கூறுபடுகுண்டம்-வெவ்வேறு வடிவமாக அமைக்கப்படுங் குண்டம். அவை நாற்சதுரமுதலியன.

கசு. தன்வினை பிறவினை - யாகஞ் செய்தல் செய்வித்தல்.

கசு. ஒல்லா-முடியாத.

எடு. உயிர்வருக்கம் படம் போற வின் என. அறிவு கொளல் எண்மையதன்று. எண்மை-எளிமை. ஆதலாலென்பது ஆலெனக்குறைந்து நின்றது.

எஅ. கண்ணுக்கு ஒளியைக்கொடுத்துப் பொருளைக்காட்டுஞ் சூரியனைப்போல.

அ௦. அக. மனுஸ்மிருதி.

அஉ. பகல்-நடு, நூந்தா-தள்ளாத.

அச. உடஇப-உடுத்த.

அடு. அறிவறிதல் - பரம்பொருளை அறிதல். 'அறிவையறிவது பொருளென வருளிய பெருமாளே' என்பது திருப்புகழ்.

கௌ புறக்குடிமூன்று-அதுலோமர், பிரதிலோமர், சங்கராசாதியார்.

கக. தினை-நிலம்.

க௦௦. நியமம்-கடைவீதி.

க௦௧. வல்லாங்கு-இயன்றவாறு.

க௦௨. ஒவ்வாமை - நீறத்தால் ஒன்றோடொன்று பொருந்தாமை. குரு-நிறம்.

க௦௩. புரிமுகம்-கோபுரம்.

க௦௪. அத்தாணி-அரசிருக்கைமண்டபம்.

க௦௫. மறைமுதன்மனு-பிரணவம்.

க௦௬. விடைநிறுத்தாதால் - விடைகூறாமையால். முழைஞ்சு-குறை.

க௦௭. சத்து.

க௦௮. சித்து.

க௦௯. ஆனந்தம். சச்சிதானந்த வடிவமுடையாயினும்.

க௧௦. தாமறியளவை - தாமறிந்தபடி. பொருக்கெனல்-வினாவுக்குறிப்பு.

க௧௧. பண்பு தொகுவது ஆறுகிய முகம். வினைதொகுவது ஆறிய முகம்ஆம். எனவே சாந்தமாகிய ஆறுமுகங்களோ டென்பது கருத்து.

க௧௨. மறிதல்-குறுக்கிடுதல். ஒய்யெனல்-வினாவுக்குறிப்பு.

க௧௩. போக்கு-இந்திரியங்கள் பிற விஷயங்களின்மேற் செல்லல்.

க௧௪. பொருள்களைக் கண்டிந்தேர்ந்துமென்க.

க௧௫. இடரின் இரங்கி க௧௬. நன்னரின்நைசகர கச௦. அமுங்கும்நெஞ்சு.

எ௧. உயிர் உடன்முதற் பெற்றுப் படம் போறவின் எசு. நலம் வேட்குநர் நலம் உஞற்றுப என. அது அறிவுகொளல் எண்மையதன்று அதனால் அ௦. சொன்முறை தெருட்டி அளித்த அ௧. மனு.

அடு. இரணியவருமன், ஈ௧. ஒருபால் பொழில்வளம் பொலியும் ஈ௨. ஒருபால் தாழைதெரிக்கும் ஈ௩. புறங்கிடந்த உள்ளகத்து க௧. மறுகுபலபோக்கி க௦௧. வகைஇ க௦௪. இயற்றி க௦௬. புனைதந்துக௦. பொன் வேய்நகூட்ட அத்தாணி எ௦. பேற்றினர் எக. பழிச்ச க௧௧. உவந்த கிழவ க௧௧. கடவுளேறே க௧௫. குமரநாயக கச௬. புலவோனே க௨௨. சச்சிதானந்தப் பெற்றியையேனும் க௨௪. போற்றுநர்க்கு க௨௫. அவர்குறித்தாங்கு

12 குமரவேள் மும்மணிக்கோவை அருங்குறிப்பு.

கஉக. உருக்கோடலும் நிலையு
பண்பு. கஉக. அதனாள் பன்னி
ருவிழி முதலியன கருநு. எமது
கண்ணாணவும் கசக. உள்ளக்
கோயிலில் கசக. வண்டிற் சிவ
ணிக்குகனென கசச. நிற
கண்மறைப்பவும் கல்குமறி.

உகூ.

தொகுத்தல் - ஈண்டு வசப்படுத்தல்.
இலம்-இல்லம், வீடு. அலம-தன்
பம்.

நூ.

அதுபோகட்டி - அவ் வழிதரலைப்
போகவிட்டி. அலம-அமைதி.

“நங்கடம்பனைப் பெற்றவள் பங்
கினன், நென்கடம்பைத் திருக்
கரக்கோயிலான், நன்கடன்னடி
யேனையுந்தாங்குத, வென்கடன்
பணி செய்துகிடப்பதே” என
பது தேவாரம். திருநாவுக்கரசு
சுவாமிகள். திருக்கடம்பூர்க் கு
றந் தொகை.

புரையாக் கிடந்தன - குற்றமுடை
பவையாகக்கிடந்தன.

வரையாக்கவி-ஆக்கை.

உரையாக்கிடந்த-உரைத்த. வைய
கத்து அவனருளால் உரைத்த
கோவை அவனடிக்கே உரித்
தாகும்.

குமரவேள் மும்மணிக்கோவை அருங்குறிப்பு

முற்றிற்று.

இந்தால் பின்னர் உரையோடு வெளிவரும் இயல்பிற்றா யிருத்த
லின் இப்போது மிகச் சுருக்கமாக அருங்குறிப்பு எழுதப்பெற்றது.

ஓம்நம: குமாராய.

குமரவேள் திருவடிவாழ்க.

பரிசோதன பத்திரம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
IX	20	பரம்மொருளை	பரம்பொருளை
2	5	வரைத்து	வரைந்து
2	26	ஏர்பு	ஏறுபு
20	28	முயலவிற்	முயல்விற்
25	10	நீநீஇ	நீநீஇ
31	19	வெந்தீ	வெந்தீப்
2	17	அகம்	உனதகம்
8	36	கூறப்பட்டது	கூறப்பட்டன.